

Avalon

Avalon

ett kärleksdrama i fem akter

av Christian Lanciai (1996; 2005)

Personerna :

Merlin
Vivianne, översteprästinna
Igraine, hennes syster, moder till Morgan le Fay
Morgan le Fay
Arthur
Guinevere av Lyonesse
Marianne, Guineveres tjänarinna
Sir Gawaine
Sir Kay
Sir Tristan
Sir Gareth
Sir Sagramour
Sir Lancelot
Sir Aggravaine
Sir Pellinore
Sir Percival
Sir Cedric
Mordred, oäkta son till Morgan le Fay
Sir Lionel, hennes tjänare
andra tjänare och anhängare till henne

andra riddare och uppvaktning

Handlingen tilldrar sig i England under tidig medeltid.

Dramat är en utveckling av det tidigare dramat "*Camelots fall*" (1996)

Copyright © Christian Lanciai 2005

Avalon

Akt I scen 1. En glänta i skogen.

Vivianne Vad är Avalon egentligen, Merlin, du som vet allt?

Merlin Ack, fråga mig inte därom, kära Vivianne. Det är en uråldrig tradition. Ingen vet varifrån den kommer. Huvudsaken är att den är mänsklig, och det är tillräckligt för att den som tradition skall förtjäna att vidmakthållas. Jag vill inte belasta dig med den, kära Vivianne, men du är en ansvars-kännande kvinna med mycket vett i skallen och har därför goda förutsättningar att förvalta den på rätt sätt.

Vivianne Men kan du inte förklara meningen med den för mig?

Merlin Vem kan förklara livets mening? Alla kan ifrågasätta livets mening, och därför kan ingen besvara frågan, allra minst jag, ty jag anses vara klokast av alla, emedan jag mest av alla ifrågasätter livets mening.

Vivianne Är då själva ifrågasättandet av livets mening en del av Avalons hemlighet?

Merlin Kanske det. Det är en intressant fråga.

Vivianne Så det är inte bara för att delegera din makt som du ger mig ett sådant ansvar.

Merlin Makt har ingenting med Avalon att göra. Avalon står över all jordisk makt och utgör snarare en motpol till den.

Vivianne Varför ger mig då översteprästinneskapet över Avalon en sådan makt?

Merlin Just för att all makt är maktlös mot Avalons icke-makt.

Vivianne Det där förstår jag inte.

Merlin Det förstår jag att du inte förstår. Det kan ingen förstå.

Vivianne Inte ens du?

Merlin Kära Vivianne, i hela mitt långa liv har jag uteslutande ägnat mig åt att försöka förstå livets kvintessens utan att ens ha lyckats förstå dess allra mest grundläggande hemligheter.

Vivianne Ändå är du inte dum.

Merlin I den mån man inser sina egna begränsningar och att det är mycket som man inte vet och aldrig kan lära sig veta kanske man avlägsnar sig en aning från den absoluta dumheten.

Vivianne Och till den höga nivån vill du upphöja mig till något av din jämlike i din vishet fastän jag bara är en dum och fåfäng kvinna.

Merlin Ingenting är mera ägnat att väcka respekt hos kvinnan från mannens sida än hennes högre känslighet, som en man aldrig kan nå upp till.

Vivianne Inte ens du, den klokaste och kunnigaste av alla?

Merlin Jag är bara en man, Vivianne. Jag kan aldrig bli en kvinna.

Vivianne Står då kvinnan över mannen?

Merlin Lika litet som mannen står över kvinnan. Men de klarar sig inte ensamma. Endast tillsammans är de båda suveräna och jämspelta. En man kan tillgodogöra sig det kvinnliga psykets fördelar genom att gå in i en kvinna, och en kvinna kan tillgodogöra sig mannens kraft genom att ta sig an en man, och tillsammans är de som en gudomlighet, men aldrig ensamma var och en för sig.

Vivianne Ändå har du alltid varit ungtkarl.

Merlin Du anar inte hur jag har älskat kvinnor, Vivianne, fastän jag sällan legat med dem. Kärlek är inte bara sex. Den verkliga kärleken är allt utom sex.

Vivianne Jag tror dig. Därför har alltid alla kvinnor kunnat lita på dig. Du förstår dem just för att du alltid älskat dem utan att utnyttja dem.

Merlin Jag har försökt göra vad som var rätt i alla lägen. Därför kan jag faktiskt med gott samvete säga att jag aldrig ägnat mig åt missbruk.

Vivianne Nej, Merlin, på den punkten kan jag inte tro dig. Ingen man kan leva utan att missbruka sitt liv. Sker det inte sexuellt så sker det politiskt eller intrigmässigt. Jag tror inte att du var oskyldig i hur min syster Igraine blev havande med en son fastän hennes man var död.

Merlin Just därför, kära Vivianne, ville jag reservera dig och ditt liv för Avalon, så att du skulle slippa ha något med denna världens problem att göra. Fråga inte hur min skyddsling Arthur kom till. Han måste födas. Det var en nödvändighet. Vi behövde en framtida konung för landets räddning och kontinuitet. Vi kunde inte låta oordningen och barbariet ta över.

Vivianne Men Igraine prisgavs.

Merlin Naturen krävde det. Ingen kraft kan motstå naturen.

Vivianne Kom inte och säg att du inte manipulerar naturen.

Merlin Anklagar du mig för att kunna regera naturen, som inte ens kan regera sig själv?

Vivianne Jag tror att Avalons hemlighet har med detta att göra.

Merlin Det kan du ha rätt i. Avalon är lika intimt förknippad med naturens innersta liv som den där nya religionen som försöker invadera våra öar försöker fjärma människan från naturen.

Vivianne Du menar kristendomen. Är den då onaturlig?

Merlin Ja, i den mån som den försöker sätta sig och människan över naturen. Det går aldrig. Allt liv för mänskligheten beror av människans ödmjukhet inför naturen. Om hon missbrukar naturen måste människan lida i samma utsträckning som naturen och gå under före henne.

Vivianne Så Avalon ställer sig i opposition mot kristendomen?

Merlin Nej, men det ställer sig i försvarsposition och äger att försvara naturen mot människans missbruk. Ingenting hotar våra öar, våra folk, naturen och mänskligheten så mycket som människans självförhävelse.

Vivianne Som kristendomen bidrar till?

Merlin Ja, tyvärr. Därför är det en farlig religion.

Vivianne Jag förstår, fader Merlin. Tack för att du orienterar mig. Då vet jag var jag har att stå.

Merlin Se det som ett förvaltningsuppdrag, kära Vivianne. Avalon är en hemlighet som människan inte får förlora, ty i den hemligheten ligger roten till allt mänskligt liv.

Vivianne Jag ska göra mitt bästa för att förvalta den. Och när tänker du ge Arthur åt världen som dess ende rättmätige konung av Avalon?

Merlin Så fort han är mogen.

Vivianne Vilken man blir någonsin mogen?

Merlin Döm inte andra män efter dina egna bittra erfarenheter av kärleken. Alla män måste inte vara uslingar.

Vivianne Förlåt mig. Jag älskade min man, Merlin, och mitt barn med honom blev inget sorgbarn. Jag önskar honom om något all lycka i sitt liv med just kärleken.

Merlin Han är ett fagert barn som kan bli ännu fagrare som man.

Vivianne En moders högsta välsignelse i livet är att kunna giva vackra barn åt det att kunna berika det och multiplicera det till ännu större skönhet.

Merlin Det har du lyckats med som en god moder.

Vivianne Men min man dog, och jag har aldrig kunnat se åt en man mer efter honom. Hans våld fyllde mitt liv med avsky för all manlig krigsdårskap för alltid.

Merlin Det var inte hans fel att vi blev invaderade av barbarer från öster.

Vivianne Men det var hans fel att han krigade mot dem.

Merlin Han såg det som sin plikt.

Vivianne När skall vi någonsin slippa våldet, Merlin?

Merlin Det är kanske just där som Avalon och du har en uppgift i livet.

Vivianne Tror du Avalon kan frälsa mänskligheten?

Merlin Ja, om Avalon får leva och dess hemlighet bevaras.

Vivianne Kommer jag någonsin att få veta hemligheten?

Merlin Det får framtiden utvisa. Huvudsaken är att Avalons hemlighet förs vidare och får leva. Den som är värdig den får veta den, och därför är det viktigt att den hålls tillgänglig.

Vivianne Här kommer nu Igraine.

Merlin Välkommen, ljuva Igraine.

Igraine (kommer in) Merlin och Vivianne, har ni kokat ihop någonting nu igen?

Vivianne Merlin har bara gjort mig till Avalons översteprästinna.

Igraine Och du har accepterat det?

Vivianne Varför skulle jag inte acceptera ett hedersuppdrag som Merlin ger mig?

Igraine Är det för att bekämpa kristendomen, Merlin?

Merlin Nej, ljuva Igraine, det är för att bevara och rädda livet.

Igraine Som alla manliga manipulatorer klär du dina politiska intriger i vackra ord för att komma undan med dem.

Merlin Var inte bitter, Igraine. Vi försöker alla bara göra vårt bästa.

Igraine Jag bad inte om min mans död.

Merlin Ödet ingriper utan att någon ber om det och på ett sådant sätt att aldrig någon ens skulle ha drömt om det. Det är ödets lag.

Igraine Jag kommer aldrig att tro, Merlin, att du var helt oskyldig till min mans död och till att hans mördare fick våldta mig.

Merlin Även kärleken följer sina helt egna lagar, ljuva Igraine. Uther Pendragon älskade dig.

Igraine Jag älskade min make.

Vivianne Vad som har skett har skett, Igraine, och ingen kan ändra på det nu. Och du fick ju dock en son fastän du förlorat din man.

Igraine En son som togs ifrån mig av Merlin här.

Merlin Igraine, han är Englands blivande konung. Endast han kan rädda England, om det alls kan räddas. Därför måste han till varje pris skyddas och hans uppväxt hållas hemlig tills han blir mogen. Annars skulle han alltför snart troligen bli mördad utan att han ens skulle kunna försvara sig mot det rådande barbariet.

Vivianne Merlin vet vad han gör, Igraine.

Igraine Och du går i hans ledband.

Vivianne Min syster, vi har ett ansvar. Jag har tagit det på mig.

Igraine Och jag har berövats det ansvar jag hade med våld.

Vivianne Måste det göra oss till fiender?

Merlin Systrar, jag ber er att inte träta. Låt Igraine bli kristen om hon vill, Vivianne, och jag ber dig, Igraine, att tolerera Viviannes egenskap av Avalons översteprästinna.

Igraine Vi kommer aldrig att skada varandra, Vivianne, men vi kommer heller aldrig att komma överens.

Vivianne Vi är systrar, Igraine. Vi kommer aldrig ifrån varandra, och hur litet vi än vill det kommer vi alltid att höra samman.

Igraine Det är bäst att jag går.

Vivianne Ja, gå och stäng in dig i ditt kloster, Igraine.

Merlin Förolämpa henne inte, Vivianne.

Igraine Det gör inget. Jag tål förolämpningar bättre som kristen än vad hon gör det som hedendomens försvarare. (*går*)

Vivianne Hon är uppretad.

Merlin Men hon är den bästa av er.

Vivianne Hon kommer aldrig att omfatta Avalon.

Merlin Desto viktigare att du då slår vakt om det.

Vivianne Du kan alltid lita på mig, Merlin, men jag fruktar att vi aldrig kommer att kunna lita på någon kristen.

Merlin Vi klarar oss utan de kristna, Vivianne. Vi behöver inte lita på dem.

Vivianne Jag hoppas du har rätt. Men de är maktlystna. Däri ligger faran med dem. Och den dagen de får makten över oss är det slut med Avalon.

Merlin Det är just sådant som Avalon står över, Vivianne. Det är därför jag har gett det åt dig.

Vivianne Jag fruktar, Merlin, att mitt förvaltarskap mest bara kommer att bestå av provningar.

Merlin Livet består mest bara av provningar, men det är genom dem som det överlever.

Vivianne Vi ska överleva, Merlin, vad det än kostar, och även fast Avalons hemlighet skulle begravas levande av kristendomens ignorans.

Merlin Så ska det låta, Vivianne. Jag tror nog jag utvalt rätt översteprästinna. *(tar henne om axlarna, och de går ut tillsammans)*

Scen 2.

Morgan Nej, mamma, jag vill inte.

Igraine Jag vet att du inte vill, min älskade, och jag vill det inte heller, men de som är mäktigare än vi vill det.

Morgan Hur kan du då utlämna mig åt dem?

Igraine Vi är bara kvinnor, Morgan. Vi har ingen talan och ingen rätt att göra motstånd mot männens beslut. Dessutom menar också din moster Vivianne att de har rätt, och hon är vår översteprästinna.

Morgan Har vi då ingen frihet bara för att vi är kvinnor?

Igraine Vi är födda utan frihet för att vi är kvinnor och kan bara nå någon form av frihet genom kompromisser med ofriheten. Mitt hjärta, *(omfamnar henne)* jag tror att den enda vägen till någon frihet för dig är genom att lyda Vivianne.

Morgan Vivianne är trollkarlen Merlins slav, och jag vill inte bli deras slav.

Igraine Merlin är den klokaste druiden vi har i riket. Han har aldrig gjort något misstag. Det erkänner också Vivianne.

Morgan Jag är rädd för dem, mamma.

Igraine Vi har allt skäl att vara rädda för alla makter och krafter, mitt hjärta, men just Merlin och Vivianne hör ändå till de tryggaste.

Morgan Du har redan fått avstå från Arthur åt Merlin. Ingen vet vad de gör med honom. Vad kommer de då att göra med mig?

Igraine Vi måste lita på dem, mitt hjärta. Vi har inget val. Här kommer Vivianne.

Vivianne (gör entré) Hur är det med henne?

Igraine Hon är inte villig, Vivianne.

Vivianne Det är bra att hon är envis. Ingen egenskap är värdefullare för vad hon är ämnad åt.

Igraine Hon är så ung och oerfaren. Hon är bara rädd för allt.

Vivianne Alla är rädda för mörkret tills de fattar att det bara är kamouflage för ljuset. Hon måste lära sig genomskåda livet, Igraine, och det kan hon lära sig bäst och snabbast genom oss.

Igraine Ni får inte skada henne.

Vivianne Alla kvinnor blir skadade av livet. Min egen son togs ifrån mig för att uppfostras i Frankrike. Det är vårt öde att bli skadade, Igraine, på det att vi må lära oss uthärda värre skador. Morgan stannar ju åtminstone här på vår ö.

Morgan Vad tänker ni göra med mig?

Vivianne (tar hand om henne) Vi tänker utbilda dig, Morgan. Du är ämnad för höga ting då du så tidigt visat dig ha förmågan att se vad andra inte kan se. Vi tänker bara ta hand om dig och hjälpa dig framåt, så att din förmåga aldrig skall kunna missbrukas.

Morgan Hur skulle den kunna missbrukas?

Vivianne All exceptionell förmåga innebär makt, och all makt kan missbrukas. Endast vi inom Avalons orden står över allt maktmissbruk och motverkar den. Det är meningen att du skall bli en av oss.

Morgan Är det inte bara för att rädda mig från att bli kristen?

Vivianne Din mor har kompromissat med kristendomen, och därför är det viktigt att du kommer bort från henne. Det har hon själv insett.

Morgan Vad är det då för fel på kristendomen?

Vivianne Det kommer du att få inse hos oss.

Igraine Ta henne nu, Vivianne, och gå bort med henne. Gör inte min skilsmässa från henne svårare.

Morgan Skall jag då bli prästinna som du, moster Vivianne?

Vivianne Det är meningen, lilla Morgan, att du ska bli ännu mer än så. När jag en dag är borta skall du bli vår översteprästinna. Så har Merlin bestämt.

Morgan Varför bestämmer han över min moder?

Igraine Min dotter, en dag skall du få veta det. Det bara är så. Även din bror Arthur skall en dag få veta vem han är son till. – Ta henne, Vivianne. Förkorta plågorna för mig.

Vivianne Du är alltid välkommen tillbaka till oss, Igraine. Även du kommer en dag att förstå kristendomens begränsningar och inneboende falskhet.

Igraine Låt oss inte börja med det nu igen. Vi är varandras motsatser, Vivianne, i det att du tagit det på dig att försvara vår gamla naturreligion mot alla nymodigheter, medan jag tagit det på mig att försöka göra kristendomens intrång i vår värld så skonsam mot den som möjligt.

Vivianne Du var alltid den enda diplomaten av oss, Igraine.

Igraine Och du var alltid utan kompromisser.

Morgan När får jag se dig igen, mor?

Igraine När Gud vill, min dotter. Och det är säkert att han vill det.

Morgan Och om Merlin inte vill det?

Igraine Merlin har ingenting emot mig, och även han är underställd försynens goda vilja. (*Vivianne börjar avlägsna sig med Morgan.*)

Morgan Mor, jag skall alltid längta hem till dig!

Igraine Och du skall alltid vara välkommen tillbaka.

Vivianne Gå nu till ditt kloster, Igraine. Vi går bort från det.

Igraine Vivianne, var inte för hård mot Morgan i hennes uppfostran.

Vivianne Jag blir inte hårdare än nödvändigt, och det är inte hårdare än ödet och själva livet.

Igraine Det kan vara hårdast av allt. Låt henne inte fara illa.

Vivianne Vi hade aldrig valt ut henne om hon inte haft klara förutsättningar att tåla vad som helst, syster Igraine. (*går med Morgan*)

Igraine Ack, vad skall det bli av oss i dessa slitningarnas onda tider? Alla krafter sliter oss åt olika håll, medan endast jag valt att försöka försona dem, men ack, jag är ensamast av alla. (*sjunker ner i resignation och sorg*)

Vivianne Du har ingenting att frukta, mitt barn. Allt kommer att ordna sig till det bästa.

Morgan Hur vet du det, moster Vivianne? Vet du då precis vad du gör?

Vivianne Vi vet vad vi gör, mitt barn, och det är för allas och vårt lands bästa.

Morgan Och vad är det då ni skall göra?

Vivianne Du skall bli initierad. Sedan skall en bana vara inslagen som aldrig mer skall kunna brytas.

Morgan Du får det att låta så enkelt.

Vivianne Det gäller att göra det så enkelt som möjligt.
(*De kommer fram till Merlin, som står och väntar.*)

Morgan Fader Merlin! Är det ni som skall ta hand om mig?

Merlin Nej, min dotter, all din skolning kommer att ledas av Vivianne och andra kvinnor.

Vivianne Merlin skall bara förklara situationen för dig.

Morgan Är det min initiering?

Vivianne Förhoppningsvis så behövs det inte mer.

Morgan Tala, fader Merlin. Vad har ni att säga mig?

Merlin Alltför mycket, min dotter. Jag beklagar att jag inte kan ta hand om dig som jag uppfostrat din bror Arthur, som skall bli landets konung, men du skall inte bli dess drottning utan bara en skuggornas drottning i bakgrunden, som en försäkring mot vad som eventuellt kan drabba din broder.

Morgan Vad kan hända min broder?

Merlin Något kan gå fel. Det vet man aldrig. Jag har uppfostrat honom som min son fastän han inte är det, medan jag tyvärr inte får uppfostra min dotter, fastän hon är det.

Morgan (tagen) Är ni min riktiga fader?

Merlin Ja, min dotter. Kom i mina armar. Jag kan inte dölja det längre.

Morgan (skyndar i hans famn) Jag har alltid anat det.

Merlin Du var alltid alltför lik mig.

Morgan Varför gav du dig aldrig till känna?

Merlin Jag ville inte kompromettera din mor. Det var viktigt att hon hölls absolut skadeslös, om hon skulle kunna ge liv åt Britanniens konung. Hennes mans auktoritet fick aldrig ifrågasättas.

Morgan Han var alltid som en främling för mig. Han var grov och brutal och misshandlade min moder, och han kändes aldrig vid mig.

Merlin Han var en ärlig och duktig soldat som gjorde ett gott jobb i försvaret mot saxarnas plundringståg. Han slog dem alltid tillbaka och befäste vår del av ön. De kommer aldrig hit. Han gjorde sitt jobb, och jag var honom tacksam där för. Men han visste att han aldrig kunde befrukta din moder.

Morgan Menar du att du fick bli min far med hans godkännande?

Merlin Han bad mig om det. Igraine älskade mig. På den tiden var jag i min bästa ålder och oemotståndlig med min skönhet och auktoritet. Ja, Morgan, även jag har varit ung en gång i tiden, om det dock var mycket länge sedan.

Morgan Jag kan tänka mig det, far. Mor älskade dig alltid och var som vax i din närhet. Hon dyrkade dig och lärde mig att hålla lika mycket av dig som hon alltid höll mig på avstånd från hennes grove man.

Merlin Din moder var den bästa moder några barn kan ha, och hon gav liv åt vårt örikes två mest begåvade och vackra barn, som har unika förutsättningar att kunna göra England till en föregångsnation för hela världen, Arthur som den bästa av alla kungar och du som den idealiska förvaltaren av den vettigaste av alla religioner.

Morgan Vivianne sade mig redan att jag var utsedd till översteprästinna efter henne.

Merlin Det är vår önskan, Morgan. Du kan leda både landet och Arthur rätt.

Morgan Men Vivianne hatar kristendomen.

Merlin Det är just i kristendomen och dess intåg och inflytande som den största framtida faran ligger, ty de kristna är farligt maktlystna. De vill införa sin religion med våld och utplåna alla spår av alla tidigare religioner, fastän de är mycket äldre än kristendomen och mycket vettigare. Men vår väg ut ur det dilemma har visats oss av din moder. Vi måste följa kompromissernas väg och acceptera kristendomen

även om den inte accepterar oss. Därför blir det Arthurs uppgift som konung att äkta en kristen drottning, så att vår uråldriga naturreligion kan förenas och omsmälta den kristna religionen till något vettigare än vad den är.

Morgan Tror ni verkligen det är möjligt?

Vivianne Ingenting är omöjligt.

Merlin Det är bara att låta det omöjliga bli möjligt genom att släppa fram det, så blir det möjligt, – som jag ämnar släppa fram Arthur till tronen och dig till Avalons övertron.

Morgan För dig är ingenting omöjligt, far.

Merlin Jag är medveten om detta, min dotter, tack vare att jag har en sådan dotter som dig. Riket behöver en son för att kunna bygga en framtid och bestående stabilitet, men mänskligheten behöver döttrar, då endast döttrar kan bli mödrar åt nationens söner. Du blir nationens moder.

Morgan Det innebär väl då ett bestående samarbete mellan mig och Arthur?

Vivianne Naturligtvis. Ni måste bara båda två bli etablerade först. Sedan kan vi börja arbeta.

Morgan Vet Arthur om hur min bana har utstakats?

Merlin Han vet att han får träffa dig igen när han blir konung. Men då måste du redan vara färdigt utbildad månprästinna.

Morgan (sträcker fram händerna i underdånighet) Gör vad ni vill med mig. Jag förstår nu att vad ni bestämt åt mig och landet är det rätta. Och jag är säker på att Arthur precis som jag kommer att göra det bästa vi kan av saken.

Vivianne Vi hoppades just på sådana ord från dig, min flicka.

Merlin Jag trodde inte mindre om dig, min dotter, än att du genast skulle förstå vad det handlade om. Välkommen till ditt värv. Fastän vi blott sällan kommer att träffas kommer vi alltid att stå i kontakt med varandra. Hon är din nu, Vivianne. Ta väl hand om henne.

Vivianne Din utbildning blir lång och svår, som den måste bli för en kvinna som det ställs höga krav på. Men du kommer aldrig att utsättas för något som du inte klarar av. Betänk, att din främsta uppgift rör den kvinnliga delen av livet, främst mödraskap och fortplantning. Det är sådana mysterier du kommer att bli mycket djupt initierad i.

Morgan Får jag bli mor själv?

Vivianne Naturligtvis, men inte med vem som helst.

Morgan Får jag välja min man själv?

Vivianne (och Merlin ser på varandra) Det beror på.

Morgan På vad då?

Vivianne Din första man skall helst vara helt okänd för dig liksom du för honom. Men om det blir ett barn genom din första förening med en man får du sedan välja precis vem du vill. Sådana är bestämmelserna för en blivande översteprästinna för vår religion.

Morgan Och om det inte blir ett barn?

Vivianne Då är bestämmelserna att du därefter alltid skall förbli jungfru.

Morgan Då väljer jag hellre det första.

Merlin Viljan bestämmer tyvärr inte alltid över ödet, men jag hoppas det blir som du vill.

Morgan Jag förstår nu, käre far, som jag äntligen återfunnit och som jag aldrig mer kan förlora, och min kära moster, att ni verkligen vill mig väl lika mycket som ni noggrant funderat ut hela landets väl. Och det skall bli mig en glädje och ära för resten av livet att få följa er vilja.

Vivianne Det gläder oss, mitt hjärta. Allt vad vi hoppades på var ditt samarbete, och om vi bara har det kan vad som helst lyckas för oss, för dig och för England.

Morgan Min enda önskan är att ni båda skall förbli i livet så länge som möjligt.

Merlin Det tänker vi förbli så länge vi kan, men ej ens över det kan vi själva råda.
Morgan Led mig, Vivianne, in i ditt rike av mysterier och kvinnlig förkovran till hela landets fromma, så att jag rätt kan förvalta mitt övermoderskap för hela folket.
Vivianne Kom, min dotter. Jag har mycket att lära dig på vägen.
Merlin Ta väl hand om henne, Vivianne. Du har vårt lands viktigaste själ att vårda och vägleda.
Vivianne Arthur är lika viktig, Merlin, och honom kan bara du leda.
Merlin De är båda lika viktiga för oss alla.
Vivianne Det gäller för oss att göra vårt bästa, så att de sedan kan göra sitt bästa.
Morgan Kom nu, moster, så att vi kommer i gång nån gång.
Vivianne Det är bra, min dotter. Otålighet och envishet är tillsammans okuvligheten själv.
Merlin Gå nu, kära damer, till ert värv, så jag får gå till mitt.
Morgan Hälsa Arthur, far.
Merlin Han kommer att hälsa tillbaka till sin älskade syster.
Morgan Farväl.
Merlin Farväl, mitt barn.

(Vivianne och Morgan går.)

Vi har gjort allt för att alla tänkbara faror i framtiden skall kunna undvikas, men ändå vet jag att det lurar värre faror som är helt omöjliga att förutse. Måtte Morgan och Arthur kunna stå emot dem när den tiden kommer, ty den dröm vi gjort möjlig för vårt rike och framtiden är för underbar för att någonsin få tillåtas gå i kras. Vi dödliga kan aldrig göra mer än vårt bästa, men mer behövs alltid, och där kommer religionen in i bilden, en religion som just därför måste hållas absolut fri från missbruk. Endast Morgans förvaltarskap av vår gamla naturreligions fullständiga tolerans kan öppna dörren för den möjligheten. Måtte hon bara klara de livets prövningar som alla kvinnor måste genomgå till obotlig skada för dem själva. (*går*)

Scen 3.

Vivianne (officierar som översteprästinna med utbredda armar) Träd fram, ni alla väsen som befrämjar livet! Detta är er högtid ägnad helt åt er och allt i livet som befrämjar livet! Det är ljusets återvändande i triumf vi firar efter vinterns mörka dvalas mardrömstid, då livet svälter i sin saknad av sitt eget liv; men livets ljus och ljusets liv försvinner ej och dör ej utom för att återvända i triumf!

(vänder sig till Morgan) Och, min dotter, det är även ditt livs högtidsstund, då du skall initieras i det fulla livets kraft, vars djupaste mysterium och hemlighet går under namnet kärlek. Detta är en kärleksfest, och du, i egenskap av landets högst välborna dotter, skall få privilegiet att först få välja vilken kavaljer du vill upptäcka kärleken tillsammans med. Men reglerna är strikta. Du får endast välja en, och han allenast får du älska med tills ljuset återvänder. Du får aldrig veta vem han är, och han får aldrig veta vem du är, ty älskogsfesten ger all kärlek fritt fram under lösa tyglar endast under anonymitet: du liksom han och alla andra älskande i denna natt skall vara oigenkännligen maskerade.

Så kom nu, mina döttrar, alla fagra jungfrur som står bävande inför er framtids öppnande av porten till den hemlighet som livets kärlek är, och välj er den ni önskar dela natten och er första kärlek med, i rang och ordning. Morgan, du är ädlast av vårt rikets alla mogna jungfrur. Välj en säker man som du vill ha.

(Jungfrurna träder fram i ett led iförda masker som gör dem oigenkännliga, medan ett annat led av lika maskerade unga män kommer in från andra hållet.)

Morgan Vivianne, säg, varför är det vi och inte männen som får välja? Mannen är ju starkare som part och väljer egenmäktigt själv vad kvinnorna än tycker.

Vivianne Just denna natten är ett undantag, ty denna natten triumferar livet, det är moderlivets högtid, och då får för en gångs skull vi kvinnor ta initiativet. Det är mest just för att öppna moderlivet hos var orörd jungfrudom, så att var jungfru skall få livets chans.

Morgan (väljer ut en välskapt ung man med röd ansiktsmask av tyg knuten över överdelen av ansiktet) Jag väljer dig, ty du har valt den intensivaste av färger som är livets egen glödande passions och kärleks vrede, som går rakt på sak.

Mannen Jag skulle själv ha valt dig, ljuva svartklädda madonna med det underbaraste utslagna mörka hår som jag har sett. Din svarta ansiktsmask kan ej begrava ljuset som likt stjärnor strålar ut ur dina svarta ögons diamanter blixtar. Jag tror inte kärleken kan misslyckas med oss.

Morgan Det låter lovande. Kom, låt oss dra oss undan mängden och i enskildhet utförligen utforska festens symbolik och innebörd.

Mannen Jag tillhör dig för denna natt, min okända gudinna.

Morgan Var då för mig en naturlig kärleks gud, som jag kan dyrka hängivet för evigt, om det kunde vara möjligt.

Mannen Allt är möjligt på en kärleksnatt som denna. *(De fattar varandras händer och går avsides, där de ger varandra en första längre kyss.)*

Vivianne Nu är det er tur, var och en i tur och ordning, kära jungfrur. Välj den ungersven ni önskar, och han tillhör er i gränslös kärlek fram till dess att dagen gryr. Då måste ni för alltid separera på det att ni ej må lära känna vem ni älskat, ty det enda viktiga är att ni öppnar er för kärleken och lär er känna den.

(De andra jungfrurna väljer sina partner i tur och ordning och försvinner med dem.)

Vivianne (officierar igen med utbredda välsignande armar) Låt detta bli en lycklig älskogs natt av obegränsad kärleks alla möjligheter, på det att den goda kärleken må triumfera med sitt liv som universums högsta makt, som ingen världslig makt har rätt och ej ens möjlighet att övervinna.

(Natten fylls av kärlek med relevanta ljusspel (typ facklor) och ljud (typ orgier och orgasmer) medan älskande par springer omkring i sina fantastiska kläder och masker och utslagna hår som i en häxsabbat men av positivt och uppbyggligt slag.)

Merlin Vem gav du åt Morgan?

Vivianne Hon valde själv.

Merlin Vem valde hon?

Vivianne Det vet du själv, Merlin, att det kan ingen veta. Hon valde på instinkt och fann den rätte genast.

Merlin Och hon var säkert jungfru och oerfaren?

Vivianne Det vet du, Merlin, att endast jungfrur åtnjuter denna festnatts privilegium.

Merlin Men om hon valde utan att tveka tyder det nästan på att hon redan kände kärleken.

Vivianne Du oroar dig i onödan för henne. Hon kan ta vara på sig själv.

Merlin Med en sådan beredvillighet inför kärleken är risken att hon genast blir havande.

Vivianne Den risken är hon inte ensam om. Har du något emot det?

Merlin Det har jag ingen rätt att ha, men jag fruktar att kärleken skulle kunna bli en konkurrerande kraft om hennes själ medan hennes framtida ämbete kommer att kräva allt av henne.

Vivianne Den risken måste vi ta, Merlin.

Merlin Ja, det är väl så.

Vivianne Ingen kvinna kan klara sig ifrån kärlekens risker, medan ni män alltid klarar er ifrån det, då ni lätt kan lämna kärleken bakom er, medan vi kvinnor endast lever för kärleken.

Merlin Även jag har älskat, Vivianne.

Vivianne Ja, Merlin, men det var länge sen och bara min syster.

Merlin Du älskades av bättre män än jag.

Vivianne Det kan man diskutera. Jag hade hellre haft en dotter som Morgan alltid i min närhet än en son som jag aldrig får se.

Merlin Men den sonen står endast Arthur efter i skönhet och kraft om ens han.

Vivianne Vad hjälper det när jag aldrig får se honom? (*De går vidare.*)

Morgan Aldrig trodde jag att kärleken kunde vara så ljuv och att det kunde finnas en så god älskare.

Mannen Min älskade, vi får aldrig skiljas.

Morgan Vi får bara leva denna natt.

Mannen Vem kan stifta så omänskliga lagar?

Morgan De styrande.

Mannen Och vilka är de?

Morgan De som har makten över oss undersåtar.

Mannen Jag trodde det rådde fullständig anarki i detta land.

Morgan Det är därför vi kan älska.

Mannen Låt då anarkin regera i all evighet, så att vi aldrig måste upphöra med denna absoluta kärlek.

Morgan Min älskade, den är så absolut just för att den med nödvändighet är så kort.

Mannen Vem sätter sig så till doms över kärlekens absoluta rätt till oändlig frihet? Vem kan vara så fåfäng?

Morgan Översteprästinna, som härskar över mig och bestämmer över mitt öde.

Mannen Den onda Vivianne?

Morgan Hon är inte ond. Men som alla människor har hon sina begränsningar och gör dock med dem så gott hon kan.

Mannen Min ljuva flicka, jag tänker aldrig älska någon annan än dig.

Morgan Jag har aldrig haft någon före dig. Du fick min jungfrudom för att behålla den med min kärlek och utan konkurrens för alltid.

Mannen Det samma gäller dig, och mannens svendom gäller lika högt som jungfrudomens oskuld.

Morgan Det säger du nu. Men vad säger du när du blir gift med en annan?

Mannen Det blir jag aldrig, om jag får råda.

Morgan I vår tid råder ingen över sitt eget liv.

Mannen Jag ämnar aldrig släppa dig.

Morgan Min älskade, det finns ett enda sätt för mig att alltid få behålla dig, och det är att alltid endast älska dig, vem än jag må i älskog famna senare.

Mannen I allt vad du säger visar du dig vara så mycket mognare och äldre än jag själv. Och det endast befäster min trohet till dig. Jag vill gärna bli beroende av dig för evigt.

Morgan Det fruktar jag att du redan är.

Mannen Vi har så övertydligt funnit varandra. Hur kan då någon stå oss hindrande i vägen?

Morgan Du känner denna festens lagar. Den är blott för jungfrur till att bli befruktade och initierade i kärlekens innersta hemligheter, som måste förbli hemliga. Därför är anonymiteten helig för alla älskande i denna natt.

Mannen Av goda skäl och blott i uppbyggligt syfte vill jag bryta denna lag.

Morgan Men den är helig. Det får du inte.

Mannen Jag behöver inte veta vem du är. Men jag vill se dig.

Morgan Du frestar mig. Jag önskar även se vem jag har älskat, även om jag ej får känna honom.

Mannen Skall vi bryta lagen och våga avta våra masker?

Morgan Det är ett brott mot mångudinnans kärlekslag.

Mannen Jag vågar ta den risken. Vågar du?

Morgan Jag tror vi båda vågar. Vi får icke träffas mera, vi får icke hålla fast vid vår kontakt, men ingen ser om vi får se varandra.

Mannen Jag vill kunna känna igen dig om jag skulle få se dig igen.

Morgan Det samma gäller för mig, min älskade. Jag vill aldrig mera leva utan din levande bild framför mig, om jag så blott får ha den för mig själv i mina tankar.

Mannen Så låt oss demaskera oss.
(*Han tar av hennes mask, och hon avlägsnar sin älskares.*)

Mannen Så ser du alltså ut. Nog visste jag att du blott kunde vara vacker, men aldrig anade jag att din skönhet skulle vara så – personlig.

Morgan Min älskade, du är långt skönare än vad jag kunde föreställa mig.

Mannen Så känner vi då varandra. Må vi aldrig släppa varandra ur sikte.

Morgan Jag känner nästan redan barnet du har givit mig.

Mannen Jag tvivlar ej därpå.

Morgan Min älskade, vi hinner ett varv till förrän vår sol går upp för vår framtid.

Mannen Vi skall alltid dela den, tillsammans eller separerade, ty våra själar kan ingen skilja åt.

Morgan Det känns som om jag alltid känt dig.

Mannen Det samma känner jag för dig.

Morgan Låt oss inte forska mera i vilka vi är. Vi kan ju få veta för mycket. Låt oss helga kärleksnattens rätt till absolut anonymitet.

Mannen Jag lyder dig, min älskade.

Morgan Sätt åter masken på dig. Vi har sett varandra och kan nu behålla varandra för alltid. När du åter ser mig skall mitt tecken på min trohet till dig vara att jag alltid skall förbli klädd lika svart.

Mannen Min svarta brud, ditt ljus kan aldrig överträffas ens av den mest blonda rena brud i vitt. Låt mig blott få dröja än ett ögonblick vid ljuset av din sanning, så att det må brinna i all evighet för mig längst in i djupet av min själ och närmast hjärtat.

Morgan Jag vill även pränta in din bild för evigt, men det kan bli farligt med en sådan frestelse – vi kan då bli fixerade vid verkligheten, så att vi kan glömma att vi måste avstå från den. Vi kan frestas till att vägra uppgiva varandra. (*ger honom masken tillbaka*)

Arthur Aldrig att vi kunde göra det ändå. Vår sanning är av sådant slag, att aldrig ens en livstid kan maskera den. Dess tidlöshet är evighetens egen demaskering.

Morgan Låt oss älska ännu medan natten varar, ty när solen kommer måste vi se verkligheten om vi vill det eller icke och hur litet vi än vill det. Vi får trösta oss med att den blott är temporär. Sätt åter på dig masken, så att ingen anar att vi brutit alla regler.

Mannen Även du bör för ditt skydd för mundanismens fåfänga förbli maskerad. Var min svarta brud för evigt. (*Sätter på henne masken och kysser henne. De sjunker tillbaka.*)

Vivianne (framträder) Så nalkas slutet på vår underbara kärleksnatt, en natt av fröjder i naturens frihet utan slut, där många jungfrur blivit tagna in i livet och för livet in i kärleksfröjd på livstid. Det finns ej något sannare och friare och mer gudomligt än en kvinnas sanna kärlek. Så blir hon en moder åt en framtid, som för evigt fortsätter att föda livet och förkovras.

Merlin Jag har hört endast glada skratt och lyckotoner denna natt.

Vivianne Det har varit en sann kärleksnatt för alla väsen, och allt liv och alla i naturen har mått väl därav.

Merlin Hur gick det för min dotter?

Vivianne Det får vi väl veta när hon återkommer någon gång till rätta. (*Morgan kommer.*)

Merlin Min dotter, vi stod just och pratade om dig. Har du lyckats finna någon värdig älskare?

Morgan Jag fann den enda rätta för mitt liv, och honom ämnar jag behålla resten av mitt liv.

Vivianne Men du har ej lärt känna honom. Denna kärleksnatt är blott för kärleken och ej för bindandet av några fjättrar.

Morgan Moster, jag vet redan säkert att jag bär hans barn. Ej någon eller något kan ta honom eller barnet från mig. Han är min för evigt.

Merlin (oroad, för sig själv) Kärleken har gjort henne fanatisk.

Vivianne Det kan ingen veta ännu, älskade mitt barn. Om du har blivit havande så vet vi det med tiden, och när vi vet det, om vi får veta det, har då för länge sedan barnets far försvunnit utom synhåll.

Morgan Aldrig för min andes blick och för dess trohet starkare än några lagens fjättrars band.

Vivianne (till Merlin) Hon tycks ha bestämt sig.

Merlin Jag undrar vem han var. Har du någon aning?

Vivianne Ingen kan få veta det. Det vet du. Det är denna nattens lag. Men risken är att hon har lagt honom på minnet för att när det passar igenkänna honom.

Merlin Han tycks då åtminstone ha varit värdig henne.

Vivianne Det verkar så.

Morgan Jag tackar er för denna kärleksnatt av hjärtat. Jag skall aldrig glömma den och alltid odla den i hjärtat och dess enda kärlek hela livet. Den har gjort mig lycklig, och den skall förbli den enda lyckan i mitt liv. Jag tackar er och ber att nu få gå till vila. *(omfamnar och kysser Merlin, bugar sig för Vivianne och går)*

Vivianne Hon blir den ypperligaste tänkbara översteprästinna med tiden.

Merlin Ja, om inte kärleken kommer emellan.

Vivianne Tvärtom. Den skall bära henne.

Merlin Jag är rädd att den nu redan burit henne alltför högt.

Vivianne En typisk manlig skrupel. Kärleken kan aldrig nå för högt.

Merlin En typisk kvinnlig pretention. Vi män är mer försiktiga och vaksamma.

Vivianne För ni är rädda mest av allt för kärleken.

Merlin Jag kallar det försiktighet och aktsamhet. Vi önskar upprätthålla livet, ej förbruka det.

Vivianne Det är tack vare sådana som du, min gode Merlin, som livet upprätthålls och alltid överlever.

Merlin Det går inte utan kvinnors bidragande hjälp, men de behöver styras.

Vivianne Styr oss om du kan. Det kan ni aldrig, men vi älskar er ändå om ej för annat så för ert välvilliga försök.

Merlin Vi gör så gott vi kan. Se, ljuset börjar tillta och avlösa natten. Det är dags för denna kärleksnatt att nå ett slut.

Vivianne Och en ny början, liksom dagens ljus.

Merlin Allt är blott pånyttfödelse i evighet.

Vivianne Och det är livet.

(De går fromt ut tillsammans med armarna om varandra som gamla vänner.)

Scen 4.

Arthur Så är jag då konung, och riket är räddat, och allt är jag skyldig min fader och lärare Merlin, som med en försynthet och klokhet och framsynthet helt utan motstycke fört oss därefter fram till detta, en möjlighet för alla tider att skapa en sann idealstat. Dock saknas ej moln på min himmel. Det råder en hård konkurrens och latent farlig fiendskap mellan druiderna, de gammaltroendes religion och den nya framfusiga läran från Rom, som med hänsynslöshet tar sig ton genom pretentioner. Men här kommer min lärare nu.

Merlin Jag åhörde ditt tal när jag kom, och jag delar din oro, kung Arthur.

Arthur Min lärare, vi är totalt överens när det gäller vår vilja att jämka de två med varandra och tvinga dem leva tillsammans i samvetsfrihet utan några konflikter. Men mina dådkraftiga riddare har en benägenhet att ta parti, och de tvekar ej att provocera varandra.

Merlin Men de bästa av dem står över allt sådant, främst Lancelot men även riddar Gawaine. Och så länge de vägrar ta ställning för ensidighet har du inget att frukta.

Arthur Gawaine har tendenser åt det gammaltroende hållet, och Lancelot är ju uppfostrad till kristen.

Merlin Men de har ej tagit parti och tar avstånd från dogmerna. De tolererar varandra och föregår med gott exempel för alla de andra med sin tolerans och sin öppenhet.

Arthur Därför är de mina främsta och ädlaste riddare.

Merlin Men, Arthur, själv är du uppfostrad av mig i den gamla heliga tron på allt liv i naturen som höjden av helighet och är ej kristen. På den grund betraktar dig den nya lärans drabanter som hedning och vägrar de ta dig på allvar.

Arthur Vad tänker du göra åt det?

Merlin Du har allt men är ensam. Det borde bli dags för dig att börja tänka på framtiden och dina ättlingar.

Arthur Vem skall jag gifta mig med?

Merlin Det står dig fritt att välja. Finns det ingen som du har kär?

Arthur Jo, det gör det.

Merlin Vem är det?

Arthur Jag vet inte.

Merlin Hur kan du älska en kvinna som du icke vet vem det är?

Arthur Jag blev utvald av henne på kärleksfestnatten, och den natten glömmar jag aldrig och ej heller henne. Hon fick samma känslor för mig, och vi utbytte uppriktig trohet för livet. Men hon var maskerad, det var även jag, så var lagen för den fria kärleken, och därför kunde vi ej återfinna varandra.

Merlin I sådana fall brukar älskande bryta mot reglerna och demaskera varandra.

Arthur Jag tror nog att jag skulle känna igen henne om jag fick se henne åter.

Merlin Du är nu vårt rikets mest kända figur. Har hon själv icke uppsökt dig?

Arthur Nej.

Merlin Då är risken förstas att hon glömt dig.

Arthur Jag tror inte det. Men hon har kanske svåra förhållanden och lever avlägset – det kan ha uppstått rent praktiska hinder.

Merlin Den vackraste kvinnan på öarna anser man allmänt att är Guinevere av Lyonesse.

Arthur Jag har sett henne. Ja, hon är vacker. Och blond är hon dessutom med blåa ögon. Men hon är en högdragen kristen som icke har något till övers för vår religion.

Merlin Men hon är den främsta och skönaste jungfrun bland alla de kristna. Om du valde henne till drottning så skulle du få alla kristna till vänner, och det skulle omedelbart innebära en fredlig förening i endräkt av alla de kristna och alla av den gamla läran. Du skulle förbli deras ledare, samtidigt som de fromt skulle omfatta din drottning med kärlek. Därmed skulle freden emellan de båda partierna säkras för hela din långa regering.

Arthur Där sade du något.

Merlin Är du kanske villig?

Arthur Är Guinevere villig?

Merlin Det är lätt att fråga den fagra.

Arthur Kan hon komma hit, eller måste jag resa på friarstråt?

Merlin Du måste ej något. Hon är redan här. *(klappar i händerna. Den vackra Guinevere, en strålande skönhet på höjden av sin ungdoms blomstring eskorteras in.)*

Arthur *(betagen)* Hon är vackrare än vad jag minns henne.

Merlin Ja, hon har mognat med åren.

Arthur *(reser sig)* Min ljuvaste jungfru, ni kommer hit till mig just som på beställning. Var det kanske meningen?

Guinevere Ädle kung Arthur, jag råkade komma förbi. Men jag vet vad ni vill.

Arthur Har då Merlin förvarnat er om mina avsikter?

Guinevere Ja, sedan årat. Jag praktiskt taget uppfostrades till att bli drottning åt er.

Arthur Varför har du ej nämnt dina planer för mig, Merlin, tidigare?

Merlin Liksom du måste under lång tid förberedas och noggrant få mogna för din stora uppgift, så måste din fru även långsamt få växa in i sin naturliga roll.

Guinevere Det är inte vår lärares fel, Arthur. Jag var med min höga börd alltid utsedd av mina trosbröder och systrar att bli kristna samfundets försoningsoffer åt hedningarna och åt dig.

Arthur Vill du då icke självmant bli hustru åt mig?

Guinevere Om jag icke blev det skulle jag nog bli nunna.

Arthur Då är saken klar. Vi har bara att rusta till bröllop.

Merlin Dock skall Arthur alltid förbli en druidernas ledare, Guinevere. Han kan ej någonsin göras till kristen, precis liksom du aldrig skall kunna avkristnas. Det är i bådas och allas och landets intresse att ni fromt förblir era ursprungliga religioner så trogna som hittills.

Guinevere Jag hoppades dock kunna omvända Arthur till den enda sanna och heliga kyrkan.

Merlin Det måste du glömma. Om Arthur blir kristen får ni halva landet emot er, och nya inbördeskrig kan då ej undvikas.

Guinevere Så det är då av politiska skäl bara som du har sammanfört oss?

Merlin Ni är landets två vackraste ungdomar, ni passar bra för varandra, och kärleken verkar ju finnas där redan. Är det icke lämpligt då att ni blir gifta?

Guinevere Det kan icke bli mera lämpligt. Dock måste du ursäkta mig, käre Arthur, men jag kommer alltid att påverka dig med min kristendom. Risken är att jag omvänder dig.

Arthur Kära Guinevere, jag skall ej någonsin bjuda dig motstånd. Du får undervisa mig i er katolska och romerska lära hur mycket du vill, men jag skall aldrig överge Merlin och mina förfäder. Som konung är det min mest heliga plikt att bevara mitt lands traditioner och föra dem vidare.

Guinevere Gör som du vill. Jag älskar dig ändå.

Arthur Låt oss då vackert besegla vår överenskommelse och vår förlovning med en äntlig kyss. *(kysser henne. Hon besvarar kyssen. De älskar tydligt varandra redan. Men....)*

Merlin Vad är det, Arthur?

Arthur Jag minns plötsligt något....

Guinevere Kom inte och säg att du redan förlovat dig med någon annan.

Arthur Om jag ock är erfaren så är ej det vårt problem. Nej, Merlin, jag minns min syster, som jag alltför tidigt blev skild från då vi skulle uppfostras olika.

Merlin Morgan le Fay.

Arthur Jag vill ha henne här vid mitt hov. Kan det ordnas? Kan du leta upp henne? Säg att jag äntligen önskar att vi kunde återförenas.

Merlin Jag vet var hon finns. Jag ska se om hon kan lämna sina förpliktelser. Hon kunde komma hit till dig åtminstone nu till ditt bröllop och kanske sporadiskt därefter.

Guinevere Jag visste då ej att du hade en syster i livet. Är hon även hedning som du?

Arthur Hon är upptagen som tjänarinna åt Avalon och skall med tiden bli deras översteprästinna.

Guinevere Då får hon för mig gärna stanna där.

Merlin Det får hon själv bestämma. Om hon önskar komma hit så får hon komma hit. Du har ej rätt ens som drottning, min Guinevere, att skilja Arthur från sin enda syster.

Guinevere Förlåt mig. Om jag älskar Arthur så skall vi väl nog komma väl överens.

Arthur Det tror jag det. Hon sägs vara vackrast i landet.

Guinevere Kan hon vara vackrare då än jag själv?

Arthur Det kan jag ej bedöma. Vi skildes som barn, och jag har aldrig sett henne mera sen dess.

Merlin Hon är minst lika vacker, min Guinevere, men på ett helt annat sätt. Man kan säga, att ni kompletterar varandra, ty hon är precis lika mörk och vild som du är kristen och ljus.

Guinevere En vildinna? En hednaprästinna? Hon verkar exotisk.

Arthur Jag fylldes med ens av en längtan att äntligen få henne åter.

Guinevere Var det bara för att du kysste mig?

Arthur Nej, säkert inte. Jag har faktiskt längtat mig varm efter henne i hela mitt liv.

Merlin Får du henne på din sida som din väninna, Guinevere, har du ingenting mera att frukta i livet av folket och landet.

Guinevere Har hon då en sådan utsäglig makt?

Merlin Hon är uppfostrad av Vivianne, den nuvarande översteprästinna för alla druider, till mästerskap över naturen.

Guinevere Hon är då manipulativ?

Merlin Nej, hon är bara tjänande.

Guinevere Ödmjukhet gillar jag men bara hos alla andra.

Arthur För hit henne, Merlin, så får vi det gjort.

Merlin Det skall nog kunna ordnas. Nu lämnar jag er åt ert öde så länge att göra det bästa av saken, alltså er förlovning.

Arthur Det skall nog ej bli svårt.

Guinevere Kom, Arthur. Visa mig runt i ditt slott, för det är ju mitt blivande hem.

Arthur Det skall bli mig ett nöje.

(Merlin går. Arthur och Guinevere kyssas och går sedan vidare hand i hand som lyckligt förlovade.)

Akt II scen 1. Camelot.

Arthur Jag tackar er allesammans av hjärtat, mina bröder och riddare, mina rådgivare och vänner, min Merlin och alla andra. Era gåvor till min och Guineveres förlovning är alltför överväldigande för att jag på något sätt skall kunna ge korrekt uttryck åt vår tacksamhet. Träd fram, min älskade Guinevere. Det är du som nu och för alltid skall vara huvudpersonen här i vårt världshem Camelot.

Guinevere Min Arthur, du bara smickrar mig. Vem är väl jag? Bara en ödmjuk kvinna, som inte är inställd på något mer än att bara göra mitt bästa och som därmed inser sina begränsningar. Ni vet alla att jag är kristen, och många av er har förskräckts av detta, men jag lovar er, att Arthurs religion och tradition är min egen, liksom min tro och kulturbakgrund nu har blivit hans. Liksom vi blivit ett kött och blod tillsammans har vi även blivit en själ tillsammans, och jag tänker aldrig göra något för att rubba någons cirklar som ställer sig utanför kristendomen.

Många Hör! Hör!

Arthur Det är därför jag har valt dig, min älskade Guinevere, för att du är toleransen och älskligheten själv, som bara måste älskas med allt vad du står för, även om man inte är kristen.

Riddarna (som förut, entusiastiskt, med frejdigt höjda svärd) Hör! Hör!

Gawaine Vi är alla med dig, drottning Guinevere, kristna liksom icke-kristna!

Percival Ingen av oss kommer någonsin att svika dig eller kung Arthur!

Gareth Vi svär er båda två allesammans trohet på livstid!

Sagramour Om en hedning inte kan älska och omfatta Lady Guinevere med all sin kärlek är han korkad.

Merlin Arthur, även din syster har kommit för att bringa er sin hyllning.

Arthur Min syster?

Merlin Har du glömt Morgan le Fay?

Arthur Min syster! Jag har inte sett henne sedan vi var barn! Jag var sju år när jag skildes från henne! Har hon kommit hit?

Merlin Hon är här.

Arthur Var? Jag ser henne inte! (*blickar ivrigt omkring sig bland alla*)

Morgan (träder fram, ser Arthur rakt i ansiktet) Jag är rädd att jag inte borde ha kommit.

Arthur (förlamad, då han känner igen henne) Morgan! Är det du!

Morgan Jag är rädd att vi har känt igen varandra.

Merlin (märker att något stört dem) Vad är det? Är någonting fel?

Morgan Nej, fader Merlin. Vi har bara sett alldeles för litet av varandra under livets gång.

Arthur Ja. Vi skildes ju som barn. Det borde vi aldrig ha gjort.

Guinevere Men omfamna då din syster, Arthur. Vad väntar du på?

Arthur Bara din tillåtelse, Guinevere. Du må ursäkta att jag kände min syster långt innan jag kände dig. (*omfamnar den helt svartklädda Morgan, som omfamnar honom lika varmt tillbaka*)

Guinevere Varför har ni inte fått umgås?

Morgan Lady Guinevere, som landets ädlast borna barn var våra banor utstakade från början och i olika riktningar, då vi var av olika kön och åldrar. Det brukar gå så med kungabarn. Vi uppfostrades helt enkelt för olika värv på olika orter.

Guinevere Då är det hög tid att vi tar skadan igen. Du stannar väl hos oss nu, Morgan le Fay?

Morgan Det bestämmer min broder.

Sagramour Drottning Guinevere bör kanske upplysas om att Morgan le Fay är prästinna i druidernas hedniska religion och som sådan vigd åt ett liv av lösaktighet och antikristen morallöshet.

Arthur Sir Sagramour, just en sådan kristen snävhet är det som min drottning tagit avstånd från.

Sagramour Talar jag inte sanning? Har inte Morgan le Fay ett barn utan fader? Hur många har inte älskat henne? Är hon inte vigd åt ett liv av fri kärlek av din egen kontroversiella moster Vivianne, kristendomens hårdaste motståndare i landet?

Arthur Sir Sagramour, nu räcker det! Detta är min förlovningshögtid! Har du glömt det?

Guinevere Sir Sagramour, ni gör klokast i att försvinna omedelbart och tänka över vad ni har sagt tills ni är beredd att komma tillbaka och be min make och Morgan le Fay om ursäkt.

Sagramour (finner sig, bugar sig) Min härskarinna. (*avlägsnar sig prompt*)

Arthur Ingenting får fördunkla denna min förlovningsfest med världens vackraste och dygdigaste kvinna. Och detta är bara början på festligheterna! Morgan, jag är dig innerligt tacksam för att du äntligen kom.

Morgan Jag är beredd att avlägsna mig på din minsta vink.

Arthur Kommer aldrig i fråga.

Guinevere Jag säger det samma. Var min syster, Morgan, liksom du är min mans.

Morgan Tack, lady Guinevere. Jag hoppas ni må hedra er makes liv och tron så som han är värdig och som ingen annan kan göra.

Guinevere (något förbryllad) Vad menar du med det?

Morgan Bara det, att jag är rädd om min broder. (*drar sig tillbaka*)

Arthur Låt oss alla nu dra oss tillbaka till en gemensam festbankett till min blivande drottningens oantastliga och eviga ära! Må vi alla hylla henne som hon är värd, för hennes skönhet, begåvning och diplomatiska föregångsexempel!

(*Alla drar sig glada ut mot bankettsalen – utom Merlin och Morgan.*)

Merlin Vad var det, Morgan? Vad var det som inte var bra?

Morgan Du hörde vad vi sade. Vi har inte setts på alltför lång tid.

Merlin Det var något annat. Jag såg hur både du och Arthur skälvde till ordentligt.

Morgan Vi kände alltför väl igen varandra fastän vi inte setts mer än en gång på tjugo år. Det blev något av en chock för oss båda hur väl vi ändå kände varandra. Jag kände det precis som han.

Merlin Ni är bara halvsyskon. Är det något mera mellan er?

Morgan Även halvsyskon kan vara tvillingsjälar.

Merlin Du undviker frågan.

Arthur (kommer tillbaka) Merlin! Och Morgan! Varför kommer ni inte med?

Morgan Merlin ville bara fråga ut mig. Det är bäst att jag inte kommer med in.

Arthur Du måste! Varken jag eller Guinevere kan acceptera något annat! Hur skulle det se ut annars?

Morgan Arthur, jag vet för mycket. Vi vet båda för mycket. Jag vill inte störa din lycka. Hon är kristen. Vivianne har rätt. Kristendomen kommer bara att utlösa kriser här i landet. Den är övermodig och drar fram med hänsynslöshet och tar för givet att alla måste bli kristna, och den som gör motstånd riskerar livet. Men kristendomen är ingen tillfredsställande religion. Det är det som Vivianne är alltför väl medveten om liksom jag och kanske också Merlin. Den är inte tolerant, Arthur. Det är vi som är toleranta som välkomnar kristendomen fastän somliga av oss vet att den kommer att utrota vår gamla mer naturliga lära.

Arthur Jag försäkrar dig, Morgan, att Guinevere tar avstånd från kristet övermod och godtycke. Hon respekterar oss, även om inte alla kristna gör det. Just därför valde Merlin ut henne åt mig som den bästa tänkbara drottning för en fredlig förening av våra olika kulturer, den gamla och den nya, det förflutna och framtiden.

Morgan Du är naiv, Arthur. Du tror ingenting ont om någon. Din idealism är för god för denna världen. Om hundra år kommer vår religion att vara utrotad medan kristendomen kommer att ha förslavat alla fria engelsmän och hjärntvättat dem till dårar.

Arthur (bedövad) Tur att Guinevere inte kan höra dig. Hon skulle uppfatta ditt tal som rent hädiskt.

Morgan Det är därför jag gör mig skyldig till det.

Arthur Har Morgan rätt, Merlin?

Merlin Jag hoppas inte. Men vi vet inte. Det får framtiden utvisa.

Arthur Morgan, du är och förblir min älskade syster vad som än händer och vad du än ägnar dig åt. Låt det aldrig bli någon konflikt mellan dig och mig eller mellan dig och min tillblivande, ty hon är redan en del av mig.

Morgan Om det blir en konflikt, Arthur, mellan kristet och våra gamla traditioner och dess förvaltare kan den endast inledas av de kristna.

Arthur (omfamnar henne) Morgan, varför kom du inte tidigare! Ingen har jag saknat mera innerligt i alla dessa år! Varför har du aldrig visat dig för mig tidigare? Du måste ju ha vetat att jag blivit kung i Camelot.

Morgan Arthur, ärligt talat, jag såg dig endast som kung och broder. Nu först när vi återses efter så många år förstår jag att du alltid var mycket mer. Jag har sett dig i dag för andra gången, och aldrig trodde jag att det skulle vara den samma som första gången.

Merlin Ni talar i gåtor.

Arthur Får inte syskon det när ändå ingen annan skulle förstå dem?

Merlin För all del, fortsätt bara. Jag går in till dina riddare och säger att du nog kommer med eller utan Morgan le Fay. (*går*)

Arthur (*efter en stund, alltjämt i beröring med henne*) Min syster, jag saknar ord.

Morgan Jag också.

Arthur Vad är det för ett obegripligt spel ödet har bedrivit med oss?

Morgan Vi är oskyldiga, Arthur. Vi visste ingenting.

Arthur Vi följde den gamla religionens regler. Blev det ett barn?

Morgan Ja, Arthur, men jag får aldrig erkänna honom som ditt. Han får aldrig veta vem som var hans far. Det svär jag dig. Hittills har han fått leva lika totalt okunnig om den saken som jag själv har varit. Det rollspelet måste vi fortsätta spela.

Arthur Ja, det måste vi. Och ingen skada är skedd om Guinevere får barn.

Morgan Jag avundas henne.

Arthur Jag kommer aldrig att kunna älska henne lika mycket som du, Morgan. Din kärlek var den enda för mig för hela livet.

Morgan Jag har haft många män efter dig, det har ingått i mina rutiner, men även för mig var du den enda.

Arthur Det såg jag så fort jag såg dina kläder.

Morgan Jag har hållit mitt löfte och förblivit trogen min kärleksed hur många män jag än har haft.

Arthur Det är jag övertygad om.

Morgan Och Guinevere? Får hon veta något?

Arthur Aldrig.

Morgan Rätt så.

Arthur Hon är lika oskyldig som vi var då, och hon, i motsats till oss, skall få förbli lika lyckligt oskyldig.

Morgan Vi har ingenting att förebrå oss, Arthur. Vi var förklädda och älskade varandra under moder naturens skydd enligt reglerna.

Arthur Kristendomen kommer aldrig att kunna se det på samma sätt.

Morgan Nej, det är problemet. Den är begränsad. Vår religion var det icke.

Arthur Kommer du med in till banketten? Det skulle se underligt ut annars.

Morgan Jag kommer, Arthur, eftersom du vill det. Men låt mig hålla distansen från dig, ditt äktenskap och din hustru.

Arthur Det har du din fulla rätt till. (*bjuder henne armen för att föra henne in. Då kommer Guinevere.*)

Guinevere Varför dröjer ni så länge? Alla undrar och viskar om ni eventuellt grälar över mig.

Arthur Vi grälar inte, Guinevere. Vi tänkte just komma in båda två.

Guinevere Det var på tiden. (*till Morgan*) Inga problem med andra ord?

Morgan Absolut inga problem från min eller Arthurs sida.

Guinevere Inte från min heller. Varifrån skulle det då kunna komma problem?

Arthur Låt oss inte försöka utröna det eftersom det inga problem föreligger. Kom nu. Riddarna och Merlin väntar på oss. Vår invigning är över, och nu väntar bara livets långa stora fest. Du fick bara se en bråkdel av mina närmaste riddare idag, Guinevere. Till vårt bröllop kommer hela världen.

Guinevere Det ser jag fram emot.

Arthur Och du skall få dubba dem alla personligen till dina egna riddare i din egen orden, så att aldrig någon av dem någonsin skall kunna svika dig.

Guinevere Tack, Arthur. Du är en gentleman.

Arthur Kom nu, mina damer. Ingen kan stå mig närmare än någon av er. (*för ut dem båda två, Guinevere till vänster om sig och Morgan till höger.*)

Scen 2. Stora riddarsalen i Camelot.

Arthur (reser sig från sin tron) Detta är en högtidsdag av aldrig överträffat slag. Vi har nått fred i hela vårt Britannien. Inga fiender finns längre inom vårt örike, ty de har förvandlats samtliga till våra vänner. Detta ger oss ett historiskt ögonblick av högsta sanning och ett ljuvligt gyllene tillfälle av aldrig tidigare skådad art. Vi har en enastående historisk möjlighet att föregå med gott exempel för all världen och att därmed leda hela världen!

riddare Hör! Hör!

Gawaine (ropar) Inte för intet blev kung Arthur konung av Britannien!

riddare Hör! Hör!

Sir Kay (stiger fram) Kung Arthur, du var mig en yngre broder som jag älskade. Vi jagade och brottades tillsammans som okynniga små slyngelpojkar tills vi växte upp till en mörk verklighet av krig och våld och barbari. Jag anade ej då att du var den som skulle frälsa detta ljuva land Britannien därifrån. Du var placerad som bortbyting hos oss. Och den som smugglade in lindebarnet hemligen till vår familj, väl medveten om vilket svåra värv och heliga mission han därmed genomförde, var vår gamle vise präst Merlin, vår gammalkeltiska religions överstepräst och oantastlige auktoritet och ledare.

Arthur Sir Kay, min broder, vad åsyftar du med detta?

Kay Bara att vi är precis så gränslöst lika mycket tack och ära skyldiga den helige Merlin som dig, han för sin religions auktoritet, dig för din oerhörda organisation av landet.

Arthur Tack, min broder. Men vi har en annan religion i landet. Har du glömt bort kristendomen?

Gawaine (ropar) Kristendomen äger samma talan och har samma rätt som Merlin och druiderna!

Arthur Just det. Det tycks du inte mena, broder Kay.

Kay Din fader Merlin gav oss dig och landets enhet. Kristendomen önskar splittra oss!

flera riddare Hör! Hör!

Arthur (protesterar) Nej! Nej! Just därför har jag kallat er tillsammans denna dag. Sir Kay, du har helt rätt i att jag med Merlin representerar våra gamla keltiska naturfilosofier. Men vi måste visa kristendomen hänsyn. Den är framtidens religion.

Tristan Den är en tvångströja för vår natur och frihet och för vårt traditionella fria sätt att leva.

Gawaine Sir Tristan, du vill då att din förmättna sedeslöshet skall fortvara lag för landet?

Tristan Tyst, Gawaine! Du fattar inte vad jag talar om! Jag talar om den skadliga effekt som kristen fanatism med exkommunicering och inskränkta skyggglappar med skrymteriets feghet och intolerans skall ha på hela vår nation!

Gawaine Du vill att vem som helst skall få bedraga sin gemål med vem som helst och att gemålen då skall tåla! Som du själv bedrar din bästa vän och ädlaste välgörare och fosterfar!

Tristan Håll käften!

Arthur Inget gräl, jag ber! Privat kan ni få duellera, men mitt hov är fredens boning, och dess riddare är välkomna blott om de håller fred. Om det är något som jag inte tål så är det gräl. Just för att åstadkomma den mest önskade försoningen av alla och den enda som är kvar, den yttersta av alla, har jag kallat er till hovet denna dag. I egenskap av gammal keltisk traditionalist har jag beslutat räcka kristendomen handen i försoning och i äktenskap. Träd fram, min drottning Guinevere!

(Drottning Guinevere träder fram i fullt drottninglikt ornat.

Hela hovet hämtar andan och uttrycker förvåning och beundran.)

Arthur Detta, mina riddare, mitt hov, mitt land, mitt folk, är nu er drottning. Vi är redan vigda och det dubbelt. Merlin själv har vigt oss och gett oss sin fullaste välsignelse, och samma har Britanniens kristna biskop gjort.

Sir Kay Vem är då denna drottning Guinevere?

Arthur En kristen. Hon är av hög börd och god familj som hörde till er första kristna här i landet. Man kan säga att hon både leder och representerar kristendomen i Britannien. Därmed har den yttersta försoningen, föreningen och fredsbeseglingen ägt rum och det emellan båda våra religioner.

Kay Merlin, har du verkligen tillåtit detta?

Merlin Ja, jag har bestyrkt det. Jag själv föreslog det då jag ansåg, att det var det klokaste kung Arthur kunde göra. Dessutom var det ju dags att han fick sig en hustru. Kan du klaga på att hon har brister i sin skönhet? (*munterhet bland riddarna*)

Gawaine Svara, Kay!

Kay (*böjer huvudet*) Nej, jag kan ej klaga. (*Riddarna skrattar.*)

Tristan Tack, drottning Guinevere! Vi önskar lära känna er!

Guinevere Mina herrar, gentlemän och ädla damer, jag är blyg och inte mycket till att komma med. Jag har ett svagt och ömsint hjärta, som lätt giver vika för medlidande och annan mänsklig rörelse. Men jag är trofastheten själv. Jag tillhör kristendomen, denna nya, svåra och moderna lära, som ni ser som fientlig inkräktare, men kristendomen är för mig allenast kärlek. Kristus var en konung som kung Arthur men som gav sitt liv för världen av medlidande och kärlek. Jag vill gärna ge er all min kärlek, som jag ger den min kung Arthur, som jag dyrkar och vill älska för all evighet.

Tristan (*muntert*) Kung Arthur, jag tror vi kan acceptera henne.

Gawaine Ja, hon är ju vacker!

Gareth Kanske vackrast ibland alla!

Aggravaine Vi svär henne trohet, som vi svär den åt kung Arthur!

flera riddare Hell vår drottning! Hell!

många Hell! (*glada tillrop med lyfta svärd och universell entusiastisk acklamation.*)

Arthur Då är jag nöjd. Min drottning, träd nu fram hit till min tron och slå dig ned här vid min sida. Därmed börjar festen med teaterskådespel och underhållning, kämpaspel, torneringar och gränslösa banketter.

(*Guinevere träder fram till kung Arthurs sida och vänder sig mot alla med sin hand i hans.*)

Gawaine Hell drottning Guinevere och kung Arthur!

alla (*med lyfta svärd*) Hell!

Arthur Såsom alla mina riddare har svurit trohetseden till sin konung och jag dubbat dem med svärdet, så må likaledes alla träda inför drottning Guinevere och svära henne trohet medan hon med svärdets dubbnings skänker dem sin egen konungsliga tillit.

Gawaine Jag är först!

Arthur I bokstavsordning, Sir Gawaine! Ej någon skall ha företräde för en annan! Ej någon får bli ansedd som förmer än någon annan, ty en sann och ärlig riddare är idealet och det yppersta som finns.

Gawaine Bror Aggravaine, då blir du först.

(*Riddarna inleder sin procession inför Guinevere. De framträder alla i tur och ordning, knäfaller framför drottningen med personliga komplimanger, och hon dubbar dem en efter en med behag och känner sig mycket smickrad.*)

Tristan (*vid sidan om*) Morgan le Fay, ni verkar inte helt entusiastisk.

Morgan le Fay Sir Tristan, vem kan vara glad i detta ögonblick, som ser vad det skall leda till?

Tristan Ni spår då olyckor som resultat av denna konung Arthurs yttersta föreningsbragd?

Morgan Sir Tristan, han är offer för sitt eget blinda och naiva självbedrägeri.

Tristan Vad ser ni då som andra inte ser?
Morgan Att kristendomen är ett monstrum av maktlystnad, blodtörst, svek och dårskap.
Tristan Är ni så frustrerad i er kärlek att ni därför undanber er kärlekens religion?
Morgan Det har ej något med mig själv att göra. Denna kärleksreligion är blott ett svek mot mänskligheten. Arthur har nu givit den sitt bröllops finger, och hans äktenskap med den är oupplösligt. Vi skall tigande få åse hur den äter upp hans hand, hans arm, hans själ, hans rike och dess framtid, tills ej någonting finns kvar av vår historia, vår identitet och allt det som vi kallade med stolthet keltiskt och vårt eget.
Tristan Men Arthur står för sina traditioner. Han skall icke svika oss och vår naturreligion.
Morgan Det tror du bara. Han är gift. Hans hustru skall av honom kräva allt. Hon skall ej vara nöjd förrän allt England, Skottland, Wales och Irland är förslavat av en enda religions maktmonopol, som skall förrinta alla andra lärors frihet. Vi skall dö, Sir Tristan, med vår frihet, som skall kvävas och utrotas av den där uppkomlingens omänskliga absurda sado-masochistiska idéer om Guds död på korset.
Sir Sagramour Sir Tristan, det är strax er tur. Ni måste hylla drottningen som alla andra.
Tristan Var bara lugn, Sir Sagramour.
Sagramour Låt inte den där mörka häxan fånga er med sin magi.
Tristan Sir Sagramour, Morgan le Fay är konung Arthurs syster.
Sagramour Ja, men hon är känd för sina konster. (*går*)
Tristan Morgan le Fay, jag tror att ni är bara svartsjuk. Alla vet att ni har älskat Arthur.
Morgan Nej, min vän. Det var kung Arthur, som ej är mer än min halvbror, som gav mig sin kärlek själv.
Tristan Det är väl samma sak.
Morgan Ej riktigt. Jag förförde inte honom. Han förförde mig.
Arthur Sir Tristan, stå ej där och flirta med Morgan le Fay! Min drottning väntar på er hyllning!
Tristan Drottning Guinevere, jag ber er utöka er godhet och ursäkta mig, men om ett antal damer kräver en sann riddares uppmärksamhet, så måste han ge samma uppmärksamhet åt dem alla. (*böjer knä för drottningen.*)
Guinevere Sir Tristan, ni är känd för att ej neka någon dam det minsta hon begär. Jag ger er allt och all er frihet till att frikostigt uppvakta vem ni vill.
Tristan Ni verkar övertygande, min drottning Guinevere. (*hon dubbar honom med behag som de andra.*)
Morgan (avsidet) Så övertygande kan endast dubbelheten vara. Falskheten är aldrig falskare än när den inte bär ett enda spår av falskhet. Hon har redan slagit blåa dunster i kung Arthur och förfört min arme fosterbroder. Sedan skall hon oskyldigt med samma omedvetenhet förföra hela hovet och kung Arthurs hela idealiska örike. Ingenting skall finnas kvar när drottning Guinevere är färdig med sitt värv.
Arthur (när processionen är över) Till festbanketten! Till turneringarna!
(*Hela hovet bryter upp med fest och glam, glada förväntningar, musik och dans.*
Morgan le Fay drar sig undan.)

Scen 3. Torneringen. Åskådarläktaren.

(*Kung Arthur och Guinevere tar plats i mitten under en tronhimmel eller soltält.*

När alla andra ivrigt kommit in reser sig kung Arthur.)

Arthur (ger tecken åt olika håll) Låt spelen börja! (*smattrande fanfarer. Arthur sätter sig.*)
Guinevere Visst är det grant, men är det inte barbariskt?

Arthur Vad då, min kära?

Guinevere Att alla dessa ståtliga riddare ska klubba ihjäl varandra?

Arthur Har du aldrig sett en tornering förr?

Guinevere Jag har sett väpnade män slåss och mötas till häst, men aldrig i organiserad skala och utan att de var fiender.

Arthur Då vet du ingenting, min kära. Det är inte alls så farligt som det ser ut. De ska inte alls slå ihjäl varandra. De ska bara slå varandra ur sadeln.

Guinevere Men gör det inte ont?

Arthur Det kan det göra, om man klantar sig. Det gäller att inte klanta sig.

Guinevere Men hästarna kan ju bli skadade!

Arthur Nej, vad säger du? Då kanske riddarna också kan bli skadade, när de faller ner på marken och kanske får en häst över sig! Vad tror du det här är? Barnlekar? Glöm dina skrupler! Här är det sporten som gäller!

Guinevere Kallar du våld en sport?

Arthur Visserligen är du kristen, Guinevere, men så bottenlöst ömtålig får man inte vara. Det är bara män som tar skada, inga kvinnor. Du kan vara lugn.

Guinevere Förklara då hur det fungerar. Jag vet dess värre ingenting.

Arthur Det är mycket enkelt, min kära. Först möts alla riddare i en omgång på två rader, som störtar mot varandra. Då slås hälften ut genast. De återstående bildar två nya rader men hälften kortare än de första. Dessa drabbar samman på nytt, och så återstår bara en fjärdedel. Och så håller de på. Till slut är det bara två kvar. Den siste som blir kvar har vunnit hela torneringen.

Guinevere Och om det blir tre kvar till sist?

Arthur Då får man lotta. Men vanligen blir det aldrig någon över som udda person. Många drar sig även ur frivilligt utan att ha fallit från hästen.

Guinevere De är de klokaste.

Arthur Kanske, men även de fegaste.

Guinevere Vill du då påstå att klokheten är feg?

Arthur Ja, alltid. Annars vore den inte klok. Modet är aldrig klokt, för om det alltid skulle beräkna riskerna skulle det aldrig komma till skott. De kloka blir antingen överkörda eller drar sig ur med feighet.

Guinevere Men kristendomen manar oss att vända andra kinden till och att inte bruka våld.

Arthur Säg det till en kämpe där på slagfältet. Män emellan är det bara våldets raka rör som gäller, och kvinnor hålle sig då undan.

Guinevere Jag tror det måste bli slut på dessa blodiga torneringar.

Arthur Om du menar det blir du impopulärast i hela Britannien. Seså! Signalen går! (*fanfar*) Nu drabbar de samman! (*reser sig upphetsad.*)
(*Ett förfärligt larm och klirrande slammer och oväsen blandat med vrål och skrin av ansträngning och smärta.*)

Där bet Sir Sagramour i gräset! Och Sir Percival! Och till och med Sir Aggravaine! Men där är några nya som jag inte känner igen. Merlin! Ser du den där långa räkeln med vapenlös sköld som för sig mera rakryggat än någon annan?

Merlin Jag vet inte vem det är.

Arthur Inte jag heller. Men något säger mig att det blir han som kommer att vinna dagen.

Morgan le Fay Det vore på tiden att någon annan än Sir Gawaine hembar segern.

Arthur Ja, jag tycker det också, syster. Men vad tror du, Merlin? Kan det vara någon vi känner?

Merlin Om han inte förde en dams tecken i sin hjälm skulle jag tro att det var Sir Lancelot.

Guinevere (*mellan Arthur och Merlin*) Vem är Sir Lancelot?

Arthur Den heligaste och äktaste av alla riddare. Han lever som en munk och är mera konsekvent än någon annan i dyrkandet av celibatet som ideal.

Morgan (på andra sidan om Arthur) Finns det sådana?

Arthur Han är kristen, Morgan.

Guinevere Då hoppas vi att det är han, så att en kristen riddare vinner dagen.

Arthur Om det är han så tycks han ha funnit sig en dam.

Morgan Där rök det celibatet.

Arthur Därför kan det inte vara han.

Morgan Så synd.

Guinevere Jag hoppas ändå det är han.

Arthur Nu drabbar de samman på nytt! (*fanfar*) Vi har tur med vädret idag. Det är varmt, men molnslöjorna gör att ingen bländas av solen. Det är samma odds för alla. Nu! (*reser sig upphetsad. Samma totala oväsen och ljud som tidigare.*) Där blåste Sir Pellinore av hästen! Och där trillade Sir Gareth av pinn! Och där sopade Sir Tristan ren hästen från Sir Archibald!

Guinevere Djurplågeri! Barbari! Fåfänga! Vanvett!

Arthur Du vänjer dig.

Morgan Din drottning tycks betrakta dina torneringar som en hednisk rit, min broder.

Arthur Nej, så illa är det inte. Hon är bara okunnig.

Guinevere Nej, det är värre än så! Jag tål inte se blod! Nu går jag! (*reser sig och vill gå*)

Morgan Vänta litet, käraste vännen. Den vapenlöse med damtecken leder ännu torneringen.

Arthur Det måste ändå vara Lancelot!

Morgan Men vilken dam kan väl ha vunnit honom för sitt hjärta?

Merlin (oro) Detta bådär inte gott. Jag hoppas vid Gud att det inte är Lancelot.

Morgan Varför, Merlin?

Merlin Därför att han om någon får aldrig finna sig en käreasta.

Guinevere Varför inte det?

Merlin Därför att Sir Lancelot är den bästa och vackraste mannen i riket!

Morgan (menande som alltid) Intressant. Eller hur, drottning Guinevere? (*Guinevere sätter sig igen.*)

Arthur Sir Gawaine söker upp Sir Tristan. Men han vågar inte ge sig på den namnlöse.

Morgan Han vill spara honom till sist.

Arthur (förklarande till Guinevere) Gawaine har aldrig kunnat med Sir Tristan. De möts alltid vid torneringarna, och kampen är alltid jämn mellan dem.

Morgan Fastän Sir Tristan är ädlare medan Gawaine är mer aggressiv.

Arthur Gawaine vågar begå misstag.

Morgan Medan Tristan alltid är beräknande, särskilt i sängen.

Guinevere Morgan le Fay, ni verkar märkvärdigt väl bevandrad i hur det förhåller sig med olika riddares sängvanor.

Morgan Jag är den enda experten.

Guinevere Skäms ni inte?

Morgan Drottning Guinevere, ni kommer att skämmas förrän jag gör det.

Guinevere (till Arthur) Din syster är stingslig.

Arthur Hon är bara min halvsyster. Och hon är avundsjuk på dig.

Guinevere För att jag är drottning?

Arthur Nej, för att du är lika ljus som hon är mörk.

Guinevere Hon skulle inte vara fullt så mörk om hon inte alltid gick omkring klädd i svart.

Arthur Pass på, nu bryter de samman igen! (*fanfar. Samma ståhej som tidigare. Kungen reser sig upphetsad.*)

Han gjorde det! Där dånade han i dammet så det rykte om det!

Guinevere Vem då? Jag ser ingenting för dammet.

Arthur Sir Tristan!

Guinevere Jag kan inte se honom. Allt är en sådan villervalla.

Arthur Sir Gawaine fällde Tristan! Det har inte hänt på år och dar!

Guinevere Barnsligt! Gladiatorspel! Manschauvinism!

Arthur Nej, min drottning! Sport! (*knuffar till henne våldsamt i all vänskap.*)

Morgan (*ler*) Glöm inte att hon är drottningen av England, Arthur.

Guinevere En sådan tackling till och jag lämnar läktaren!

Arthur Gny inte nu, grynet. Det är ju bara roligt. (*nyper henne i kinden.*)

Guinevere Nyp mig inte så i kinden!

Arthur Vill du hellre att jag nyper dig i röven? (*sticker en hand bakom henne*)

Guinevere Nej, fy!

Morgan Hon är kristen, Arthur.

Merlin Ni glömmet tornerspelen.

Tristan (*kommer in*) Får en slagen riddare nalkas den kungliga läktaren?

Arthur Kom upp, Sir Tristan! (*Han tar plats bredvid Morgan le Fay.*)

Det var ett styggt fall ni hade där för Gawaines skickliga lans! Det tog väl ont i baken?

Tristan (*något mörbultad*) Det gäller att falla rätt, så gör det inte ont. Hela fältet tillhör nu Gawaine och den okände.

Arthur Vet ingen vem han är?

Tristan Han dök upp precis när spelen skulle börja. Han har inte yttrat ett ljud.

Arthur Tror du det kan vara Lancelot?

Tristan Jag skulle tro det, om han inte var i Frankrike.

Arthur Han har kanske kommit tillbaka.

Tristan Alla tror det är Lancelot, och alla vet att det inte är han, för han är den siste som skulle bära en dams tecken i sin hjälm.

Morgan Det är kanske bara den perfekta förklädnaden.

Merlin Låt oss hoppas det.

Arthur Merlin är oroad över att Lancelot kanske har hittat en dam.

Tristan Det är väl Merlins *jobb* att oro sig för allt möjligt.

Morgan Och han har alltid skäl att oro sig.

Arthur Pass på! Nu börjar nästa rond! (*fanfar. Kungen reser sig upphetsad.*)

Guinevere Sir Tristan, är han alltid sån där på alla torneringar?

Tristan Ja, men bara för att han aldrig får delta själv.

Guinevere Vi kanske skulle låta honom delta själv, så att han fick känna på vad det handlar om.

Tristan Vad handlar det om enligt er, drottning Guinevere?

Guinevere Sadistisk slaktning och övermodets vanvettigaste fåfänga!

Tristan Men medge att det är snyggt.

Guinevere Aldrig!

Tristan Varför sitter ni kvar då?

Guinevere (*tiger*)

Morgan Hon vill se vem den mystiske riddaren är.

Tristan (*menande*) Såå.

Arthur (*vild av entusiasm*) Där åkte han i backen! Nu är det bara Gawaine och den namnlöse kvar! De måste möta varandra!

Guinevere Och slå ihjäl varandra.

Arthur Nej, mitt barn. Det är en ädel sport.

Guinevere Jo, ädlare lemlästning har jag aldrig sett maken till! Ett antal blir ju bara krymplingar för livet!

Arthur Ta det inte så blodigt, mitt barn.

Guinevere Jag är inte ditt barn! Och något barn med mig får du aldrig, om du tänker hålla på så här!

Arthur Vad menar du?

Guinevere Regera genom festivaler av blodvite!

Arthur Men, min älskade, om jag förbjöd alla torneringar skulle fullt uppror råda i hela landet! Det vore ytterst opolitiskt!

Guinevere Men spektaklet är ytterst okristet! Vad vill du? Kristendomen eller makten?

Arthur Men, min älskade, vi måste förena dem.

Guinevere Fred kan aldrig förenas med våld.

Arthur Men detta är inte våld, min älskade. Det är bara sport.

Morgan Spara den politiska debatten till parlamentet. Här möts nu Gawaine och den tyste. (*fanfar*)

Arthur Nu får vi se vad den namnlöse går för.

Merlin Bara Sir Tristan och Sir Lancelot kan besegra Sir Gawaine.

Tristan Har ni mött Sir Lancelot, drottning?

Guinevere Nej. Jag blev ju gift så nyligen.

Tristan Har ni tur får ni se honom här.
(*Brak. Alla reser sig hänryckta och jublar.*)

många Hurra! Hurra! Bra gjort! Härliga tag!

Arthur Min älskade, såg du? Sir Gawaine gjorde nästan en volt i luften innan han föll pladask!

Tristan (*applåderar*) Suveränt! Suveränt!

många Hjälmen av! Hjälmen av!

Morgan Den tyste ger sig inte. Han vill ta emot segerkransen först.

Tristan Och kanske överräcka den åt någon.

Arthur Till sin dam, naturligtvis.

Morgan Han kommer hitåt.

Arthur Det måste vara Lancelot.
(*En riddare i full rustning kommer in med vajande plymer ridande på sin häst med en ärekrans på spetsen av sin lans, som han höjer åt drottningen.*)

Guinevere (*vill säga något, men Arthur kommer emellan.*)

Arthur Drottning Guinevere tackar er för den synnerliga ära ni visat henne på hennes livs första tornerspel. Men vem är ni, okände riddare?

Lancelot (*tar skrattande av hjälmen*) Vem trodde ni? (*Han är blond med ett hav av gyllene lockar och en utomordentlig charm.*)

Arthur (*baxnar*) Lancelot!

Tristan Men tecknet! Du bar en dams tecken i din hjälm!

Lancelot Ja, jag tänkte nog att det skulle överraska er! Därför gjorde jag en så stor föreställning av saken! Min dam är den vackra Elaine av Shallott, som jag räddade från en stor fara, och som därför överlämnat sitt liv åt mig.

Morgan Ska ni gifta er?

Lancelot Om Gud vill.

Guinevere Är ni kristen?

Lancelot Om jag är! Jag är ju fransman!

Merlin Sir Lancelot, något säger mig att ni kanske redan gjort den vackra frun av Shallott med barn, varför ni omedelbart borde gifta er.

Lancelot (*alltjämt skrattande*) Innan något värre händer, gamle Merlin?

Merlin Jag tror du förstår min tanke.

Lancelot Oroa er inte. Allt skall bli bra. Men, min bäste kung Arthur, jag visste inte att ni hade gift er.

Arthur Jag tänkte nog det skulle överraska dig när du kom tillbaka.

Lancelot Men vilken dam! Vem är hon?

Arthur Guinevere av Lyonesse.

Lancelot Jag har hört talas om henne. Den skönaste av oskulder och den renaste av jungfrur.

Arthur Inte nu längre.

Lancelot Drottning, ha överseende med er make. Han menar inget så illa som det låter.

Gawaine (*kommer in, mörbultad och rasande*) Revansch! Revansch! Jaså, det var du, din ärkeniding, som uppträdde fegt under maskering! Det här ska du få ångra! Kung Arthur, jag kräver en ny tornering!

Arthur Självklart. Men inte idag.

Gawaine När då, då?

Arthur När Lancelot gifter sig.

Gawaine Det betyder aldrig!

Arthur Har du inte gett akt på damens tecken i hans mössa?

Gawaine Men han gav sin segerkrans till drottningen!

Arthur Men han gifter sig med frun till Shallott. Sin drottning ville han bara smickra.

Morgan Hon hade ju aldrig sett ett tornerspel förut.

Tristan Eller Sir Lancelot.

Lancelot Här, drottning Guinevere, finns den enda fara som kan hota er i kung Arthurs hov – hans fala halvsystem Morgan le Fay.

Guinevere Jag hoppas kunna övervinna henne till kristendomen.

Morgan Som jag hoppas övervinna er till hedendomen.

Merlin Sir Lancelot, kung Arthur gifte sig med jungfru Guinevere enkom för att försona kristendomen med våra gamla keltiska traditioner.

Lancelot Din kloka gamla hjärna ligger bakom detta konstruktiva steg, min käre Merlin.

Arthur Men jag älskar henne också.

Lancelot Givetvis.

Guinevere Dock är min kristna kärlek ännu större. Men säg mig, Sir Lancelot, vad ont har jag att vänta av Morgan le Fay, min fränka, som vill omvända mig från kristendomen till hennes sataniska riter?

Lancelot Morgan le Fay, ni får själv besvara frågan.

Morgan Drottning, jag är känd av hela riket som dess kunnigaste trollpacka. Jag kan förhäxa vem som helst. Jag känner alla droger och har samtliga recept, som jag kan göra vem som helst beroende av. Jag är den hedniska häxan nummer ett och satanisternas högsta översteprästinna.

Arthur (*skrattar*) Hon överdriver bara. Var inte orolig, Guinevere. Hon ironiserar bara över alla de kristnas fördomar mot henne. Min halvsystem Morgan le Fay representerar helt enkelt bara alla de gammalkeltiska traditionerna av religionsmystik i naturen. Väl känner hon bäst till av alla samtliga medicinska recept men bara i egenskap av Brittanniens mest kunniga läkare.

Guinevere Men varför bär hon alltid svart? Har hon sorg?

Merlin Det är hennes kvinnliga färg som översteprästinna i den keltiska naturreligionen och som lärjunge till mig.

Tristan Till ämbetsdräkten hör även hennes långa utslagna hår.

Morgan Som råkar vara svart liksom min själ.

Arthur Hör inte på henne. Hon bara dramatiserar.

Guinevere Hör det även till ert ämbete att veta allt om männens vanor mellan lakanen? Hon tycks ju veta allt om varje mänskligt felsteg inom erotiken här i landet! (*går upprörd*)

Gawaine Morgan le Fay, jag tycker ni borde dra hem till Skottland.

Morgan Med all min hedendom?

Gawaine Med alla era konster.

Morgan Sir Gawaine, ursäkta mig, men hur kristna ni än gör er här i Camelot, och hur ni än raffinerar era liv i kristna later och förkonstling, så kan ni aldrig utestänga eller förbigå naturen. Hur långt än mänskan skrider i sin utveckling så är det alltid Mor Naturen som bestämmer den, eller så går mänskan under. (*går*)

Tristan Är det då dessa båda motpoler, kung Arthur, som du vill förena?

Arthur Ja, och jag skall lyckas!

Merlin Om det vore blott två religioner skulle det väl gå, men ack! här handlar det dess värre om två ytterst olika fruntimmer.

Arthur Hennes livs första tornering har blivit något överväldigande för min drottning, så att hon i känslors överilning sårat min halvsystem, så att båda lämnat oss i vredesmod. Men de skall bli förenade! Nu väntar festbanketten, och så sant jag lever skall de sitta där vid samma bord!

Lancelot Kung Arthurs goda vilja är vårt rikets heligaste lag.

Tristan Och nog det endaste som håller landet samman.

Gawaine (irriterad) Men när blir då nästa överdådiga tornering?

Arthur (tar honom vänligt om axeln) Det, min vän Gawaine, får vi väl diskutera vid banketten.

(*De går ut, alla vänligt stämnda.*)

Scen 4. Avalon. Morgan le Fays slott.

Mordred Mor, när får jag träffa min far?

Morgan Du har ingen far.

Mordred Det har jag visst. Annars hade jag aldrig kunnat födas.

Morgan Min son, du har ingen far, för han är kristen.

Mordred Är det då så förfärligt att vara kristen?

Morgan Det är inte förfärligt, men man är förlorad.

Mordred Men de säger att det är en god religion.

Morgan De är naiva och låter sig luras.

Mordred Vad är det då för ont med den?

Morgan Den eftersträvar bara makt.

Mordred Är då makten ond?

Morgan Ja, min son. Makten är det enda onda som finns.

Mordred Alltså är kung Arthur ond, som har all makten över landet.

Morgan Nej, min son, kung Arthur är en god man som bara har gjort gott här i landet. Men han regeras av en kristen drottning.

Mordred Alltså är det hon som är ond.

Morgan Nej, min son. Ingen människa är ond. Det är bara makten som är ond och som gör människor onda när den besjälar dem.

Mordred Är alla kristna människor onda?

Morgan Nej, bara så länge de vill ha makt.

Mordred Då skall jag förgöra all makt i hela landet.

Morgan Gör det, min son.

Mordred Men varför är du så vacker?

Morgan För att du inte har någon far.

Mordred Folk tror att du bär sorg för att du ständigt går klädd i svart. Men jag tror att det är något annat.

Morgan Vad då?

Mordred Jag tror att du är arg.

Morgan Varför skulle jag vara arg?

Mordred Jag tror att du är arg på hela världen och på hela mänskligheten. Jag tror att du blev lurad av livet och att du därför alltid ruvar på hämnd.

Morgan Min son, en ensamstående moder har det aldrig lätt.

Mordred Då är du ingen häxa?

Morgan Nej, jag är bara naturlig. *(En klocka ringer.)*

Mordred Mor, vi får besök.

Morgan Ja, jag hör det, och det förvånar mig. Hit kommer ingen på besök.
(En tjänare i svart fotsid kåpa kommer in.) Ja, vem är det?

tjänaren Det är Sir Tristan, madame.

Morgan Sir Tristan? Vad vill han?

tjänaren Ett hemligt ärende.

Morgan Alltid kommer de hit bara i hemliga ärenden. Visa in honom. Min son, det är bäst att du går.

Mordred Får jag inte träffa honom?

Morgan Du får träffa dem alla när du blir vuxen och din stund kommer. Innan dess får ingen veta att du finns.

Mordred Varför?

Morgan Därför, min son, att du har en hemlig mission här i världen. Du skall ju förgöra all makt här i landet. Gå nu. *(Mordred går.)*

tjänaren *(visar in Sir Tristan)* Sir Tristan av Cornwall, madame.

Morgan Var hälsad, Sir Tristan.

Tristan *(faller på knä och kysser hennes hand)* Alltid lika vacker, alltid lika exotisk, alltid lika oemotståndlig.

Morgan Spill inte tid på meningslöst smicker. Du vet att jag är oemottaglig för sådant. Du har väl inte kommit hit för att fria?

Tristan Ingen vågar fria till er, frun. Ni är för farlig.

Morgan Ändå känner ingen till mina hemligheter.

Tristan Och det är kanske tur det.

Morgan Därför förblir de mina hemligheter. Men till saken. Vad för dig hit? Du själv eller en annan?

Tristan En annan.

Morgan Gäller det giftmord är svaret nej.

Tristan Nej, min fru, det är en betydligt känsligare sak. Jag är hitsänd av min fosterfar kung Marke.

Morgan Den gamle narren till ungar? Vill han fria till mig?

Tristan Nej, inte alls, men han vill ha er hjälp inför sitt bröllop.

Morgan Så han tänker ändå gifta sig?

Tristan Ja.

Morgan Och vem blir hans lyckliga brud?

Tristan Det är det som är problemet. Han tänker fria till den sköna Isolde av Irland, och han tänker skicka mig dit som friarkurir.

Morgan *(kan inte hålla sig för skratt)* Om du då är hans kopplare, vad vill han då ha mig till?

Tristan Han fruktar att Isolde den fagra inte skall bli kär i honom.

Morgan Hans realism slår mig med häpnad.

Tristan Det är inget att skratta åt.

Morgan Förlåt mig. Jag glömde att man inte får skratta åt narrar som kung Marke, då de ju menar så blodigt allvar med att spela narrar.

Tristan Han tror att ni kan hjälpa honom med den svåraste biten.

Morgan Den svåraste biten blir att få henne till att tacka ja. Det kan inte jag hjälpa honom med. Ingen makt råder över den fria viljan och allra minst över en kvinnas.

Tristan Nej, den svåraste biten är inte att få henne att säga ja, ty det har hon redan sagt. Hon blir bara glad åt att få slippa sina supande monster till kavaljerer på Irland.

Morgan Vad är då det svåraste? Är Marke impotent?

Tristan Fru Morgan, han vill att Isolde skall bli kär i honom.

Morgan Omöjligt. Ingen kvinna kan bli kär i honom, och allra minst en vacker kvinna som Isolde den blonda.

Tristan Han känner till era drogkonster.

Morgan Vad vill han ha? En kärleksdryck?

Tristan Precis.

Morgan Han vet inte vad han begär. Sådant är farligt.

Tristan Han litar på er.

Morgan Om något går fel är det inte mitt fel. Handhavandet med sådana droger är det farligaste ansvar.

Tristan Ni är fri från ansvar.

Morgan Då får du ansvaret, Tristan. Om något går fel blir det ditt fel.

Tristan Jag tar på mig ansvaret för min älskade styvfars skull.

Morgan Nåväl, du skall få drycken.

Tristan Vad är ditt pris?

Morgan Sådana tjänster kan inte mätas med pengar. Kung Marke känner min princip. Jag begär ingenting annat än gentjänster vid behov.

Tristan Därför står hela England i skuld till dig.

Morgan Och de flesta skulderna tänker jag aldrig indriva. Därför växer ständigt skulderna till mig från tacksamma klienter. Men du måste noga förstå hur denna drog fungerar.

Tristan Instruera mig.

Morgan Drogen skall serveras i två människors bägare. De skall dricka tillsammans. Den första människa de ser efter att ha tagit drogen blir deras hopplösa kärlek för livet. De måste älska den människan ensam ända tills de dör. Förstår du? Därför är det så viktigt att de dricker tillsammans och ensamma.

Tristan Jag förstår.

Morgan Du skall få drogen med dig i morgon och stanna här över natten.

Tristan Hos dig?

Morgan Ja. Jag har varit ensam alltför länge. Bara en natt.

Tristan Ingen kan neka dig detta, Morgan. Tvärtom drömmer många om den ynnesten.

Morgan Varför kommer de aldrig hit då?

Tristan Därför att de fruktar dig. De tror att du skall förtrolla dem.

Morgan Kristna fördomar och vidskepelser.

Tristan Men varför ber du mig stanna? Är det något du vill ha av mig?

Morgan Tristan, du vet väl, att ingen kvinna agerar utan beräkning? Ja, Tristan, jag behöver din hjälp i en mycket viktig angelägenhet.

Tristan Berätta.

Morgan Drick litet vin först. Efter supén skall vi prata. (*ringer en klocka. Tjänaren kommer in.*) Bär in litet mat, frukt på en bricka med ost, och så vin.

tjänaren Ja, madame. (*går*)

Tristan Vad gömmer du för nya lömska planer i dina långa vida ärmar?

Morgan Hur trivs den nya drottningen?

Tristan Som fisken i vattnet. Alla älskar henne. Lancelot håller redan på att glömma sin Elaine bara för drottningens tjuskraft.

Morgan Ja. Jag såg det på dem den första dagen, att hon är mera en Lancelots typ än en Arthurs.

Tristan Är det en insinuering?

Morgan Nej, bara onda aningar. Lancelot och Guinevere är båda farligt ytliga och karaktärlösa. De lever egentligen båda bara för sina nöjen, medan Arthur är seriös.

Tristan Hon älskar Arthur över alla andra.

Morgan Givetvis, det måste hon, ty hon är drottning. Och hur missionerar hon sin kristendom?

Tristan Hon har blivit alla landets kyrkors och klostrens högsta beskyddare, och hon har startat nybyggen av fler kyrkor och kloster överallt. Fler och fler låter sig döpas och blir kristna bara för att hon gör så god reklam.

Morgan Det är det vi måste åtgärda. Är du med?

Tristan Med dig mot kristendomen?

Morgan Ja.

Tristan Gärna det, men hur?

Morgan Vi skall utnyttja deras egen svaghet. De älskar mirakler och relikier. De tror på vad som helst, om det bara verkar tillräckligt underverkssmässigt. Jag har en plan.

Tristan Berätta.

Morgan Vad tror du om att låta Kristi egen sista nattvards bägare uppenbara sig i luften inför församlingen i Camelot?

Tristan Det skulle väcka häpnad och hänförelse.

Morgan Men det måste göras skickligt. Ingen får misstänka en bluff. Alla icke kristna riddare måste vara borta från Camelot då.

Tristan Och Merlin?

Morgan (tvekar) Honom kan vi inte få bort.

Tristan Han genomsådär allt.

Morgan Låt honom göra det. Han är klok nog att inte säga något, ty han ska väl förstå avsikten och samtycka.

Tristan Och vad är då din avsikt?

Morgan Att lära de kristna fantasterna en läxa! Av ren entusiasm skall de ge sig ut på det stora sökandet efter den heliga nattvardsbägaren, som så mirakulöst har uppenbarat sig för dem. De skall resa ut ur landet till Frankrike, Tyskland, Italien, Grekland, Turkiet, Egypten och till och med Jerusalem! Och de skall irra omkring i världen i årtal, kanske decennier, och slutligen komma slagna hem tillbaka, helt desillusionerade, och de skall fatta, att kristendomen bara var en blå dunst.

Tristan En djävulsk plan.

Morgan Men realistisk! Det kan till och med innebära, att alla goda gamla kelter återvänder hem till sin gamla naturreligion igen!

Tristan Hem till Morgan le Fay, deras sinnliga översteprestinna, till dyrkandet av allt levande liv i naturen som den högsta manifestationen av Gud, till hängivelsen åt friheten i naturen.

Morgan Den enda sanna, friska och realistiska religionen!

Tristan Den enda sundheten i världen.

Morgan Medan kristendomen bara är onaturlig.

Tristan Morgan, jag ska hjälpa dig i detta företag. Jag hoppas bara att det må lyckas.

Morgan Och du skall få din kärleksdrog åt din blödige styvfar. Gör bara inte bruk av den själv, för då ansvarar ingen för konsekvenserna.

Tristan Har drogen någon bieffekt?

Morgan Ja, men den hemligheten är bara för dina öron. Kung Marke må dricka den på egen risk, hans Isolde blir kär i honom och han i Isolde, men den lidelse som den kärleken innebär skall medföra att de båda älskande skall bli djupt olyckliga i evighet.

Tristan Av sin lidelse?

Morgan Ja.

Tristan Tydligen en kärlek värd att leva för i alla fall. Livet skall göra ont, så att man känner att man lever. Skål, Morgan le Fay!

Morgan Skål, Sir Tristan, vidsyntast bland riddare!

(De dricker varandra till och tar i tu med supén under angenämt livfullt samtal i bekväma avspända positioner.)

Scen 5. Camelot.

Guinevere Hur gick det till?

tjänarinnan (*kammar hennes långa ljusa hår*) Hon lär ha dränkt sig.

Guinevere Men varför?

tjänarinnan Varför brukar människor dränka sig? Olycklig kärlek.

Guinevere Men hon hade ju just blivit moder!

tjänarinnan Kanske just därför. Gudarna vet, att det var ett under att hon blev moder med en sådan make.

Guinevere Vad menar du?

tjänarinnan Om han älskade henne litet i början, så blev det mindre med tiden.

Guinevere Insinuerar du något?

tjänarinnan Inte alls.

Guinevere Men vad då?

tjänarinnan Ers nåd, alla vet och ser att ni och Sir Lancelot har ögon för varandra.

Guinevere Skulle det vara skälet till Elaines självmord?

tjänarinnan Han var nygift när han första gången träffade er.

Guinevere Skulle det ha förstört hans och Elaines kärlek?

tjänarinnan Jag vet bara, att hon kände sig ensam, och alltmera ensam. Hon kände sig överflödig, helt enkelt.

Guinevere Ändå bedrog han henne aldrig.

tjänarinnan Det tror jag nog. Annars skulle det minsann se ut.

(*Det knackar försynt.*)

Guinevere Aj! Ta det försiktigt! Det räcker, Marianne, innan du river av mig håret! Jag klarar resten själv.

tjänarinnan Skall jag gå?

Guinevere Ja. Den andra vägen. Kvickt. (*Marianne går ut genom en bakdörr, ställer sig där utanför och lyssnar, vilket syns. Guinevere öppnar huvuddörren och släpper in Lancelot.*)

Min älskade! (*omfamnar honom.*)

Lancelot Min drottning, nu är det dags för tårar och klagan. Nu passar ingen glädje.

Guinevere Vad du låter melodramatisk.

Lancelot (*stramt*) Elaine är död, madame. Min hustru är död.

Guinevere Ja, jag hörde det. Visst är det förskräckligt.

Lancelot Ni låter inte särskilt medlidsam eller övertygande.

Guinevere Vad vill du jag ska göra? Jag är ingen gråterska. Dessutom betraktar kyrkan självmord som höjden av egoism och en dödlig synd.

Lancelot Där kommer i så fall din kyrka till korta. Om du fördömer självmördare är du omänsklig och helt utan mänsklig förståelse och medlidande.

Guinevere Förlåt mig.

Lancelot (*faller på knä framför henne*) Guinevere, vi kan inte fortsätta så här. Det måste få ett slut. Vi bedrar bara oss själva.

Guinevere Lancelot, varken jag har bedragit kung Arthur eller du Elaine.

Lancelot Men vi kommer att göra det, om det ska fortsätta så här.

Guinevere Betyder jag då mer för dig som drottning eller som kvinna?

Lancelot Vad är det för en fråga?

Guinevere Lancelot, Arthur gifte sig med mig bara för att jag var kristen och av hög börd. Vårt äktenskap var ett politiskt äktenskap mellan kyrkan och kelticismen. Han har aldrig älskat mig. Han kan aldrig älska mig. Han gifte sig för en politisk idé om försoning och endräkt. Det var snillrikt av honom, men det var inte kärlek. Nu är jag först och främst en kvinna, och jag behöver kärlek. Jag älskar dig. Du älskar också mig. Vår kärlek är äkta. Vad kan stoppa oss då?

Lancelot Guinevere, allt vad du säger är sant, men ser du inte hindret?

Guinevere Vilket hinder?

Lancelot Du sade det själv. Du är kristen. Hur skulle det se ut om en kristen drottning bedrog sin konung med hans egen främste riddare? Kristendomen skulle bli till ett åtlöje i hela Britannien! Du skulle skämma ut din religion totalt! Och det är just vad dina fiender önskar! Alla spekulerar i vår förbindelse och slår vad om vi skall begå äktenskapsbrott eller inte. Alla bara väntar på ditt fall. Därför får det inte ske.

Guinevere Har vi något alternativ?

Lancelot Jag måste resa utomlands på så lång tid som möjligt.

Guinevere Det är bara det näst värsta efter din död.

Lancelot Om jag stannar blir din och min ställning ohållbar.

Guinevere Men om Arthur gick med på det?

Lancelot Varför skulle han göra det?

Guinevere För att han inte kan älska mig. För att det ändå är en oöverstiglig mur emellan oss. Och för att han vill ha en son.

Lancelot Så tolerant skulle ingen äkta man kunna vara. Jag tror inte på det.

Guinevere Låt oss fråga honom om lov.

Lancelot Nej, Guinevere. Det kunde krossa hans hjärta. Näst efter dig älskar jag honom mest. Jag vill aldrig såra honom.

Guinevere I så fall har vi ett helvete.

Lancelot Jag vill mena det. Och därför är det bäst att jag reser.

(knäfaller igen och kysser hennes hand) Det passar bäst nu när jag har en avliden hustru att sörja och jag ändå måste ge min son ett nytt hem.

Guinevere Vart tänker ni ta vägen?

Lancelot Jag tänker sätta honom i kloster och sedan bege mig ut på ändlösa irrfärder på egen hand och kanske sluta som munk i ett kloster var ingen någonsin kan finna mig. Det lär finnas ett kloster på berget Athos i Grekland som skulle passa mig. Ingen släpps ut dit utom heliga munkar.

Guinevere Då utlämnar du mig åt ett öde värre än döden.

Lancelot Nu är det du som är melodramatisk. Farväl, drottning. Jag måste komma över min smärta på detta sätt. Försök även ni komma över er. *(går)*

Guinevere (ensam, sätter händerna för ansiktet och gråter bittert. Tjänarinnan kommer försynt in igen.)

tjänarinnan Tro mig, ers nåd, det är bäst så.

Guinevere Är det du, Marianne?

tjänarinnan Ja. *(tröstar henne.)*

Guinevere Har du lyssnat?

tjänarinnan Jag hörde varje ord.

Guinevere Du skvallrar väl inte?

tjänarinnan Det finns ingenting att skvallra om. Men om jag kallades som vittne skulle jag bara kunna bekräfta er oskuld. Ni är väl ännu oskuld, nådig frun?

Guinevere (utom sig av skamkänsla) Ja. *(brister på nytt ut i gråt.)*

tjänarinnan Jag trodde väl det. Stackars jänta. *(klappar om henne och tröstar henne.)*

Akt III scen 1. Stora middagssalen i Camelot.

Arthur (reser sig högtidligt med sin höjda bägare) För en gångs skull får jag hedra en annan än Sir Lancelot som dagens torneringars segrare! Det är alltid ett nöje att se er två törna samman, Sir Gawaine och Sir Tristan, ty ni är alltid jämnstarka och skickligast av alla, men idag var det ett större nöje än någonsin, ty ni visste båda att en av er måste bli dagens segrare! Ni gav järnet! Och jag höjer min skål till dagens segrare nummer ett – Sir Tristan!

alla Hör! Hör! *(Alla deltar i skålen med entusiasm.)*

Tristan (har rest sig) Ärade konung, vänner, kamrater, Sir Gawaine, drottning Guinevere, alla våra damer; jag vann i dag endast av ett enda skäl. Det var en sorgens dag. Sir Lancelots Elaine är död. En tragedi har utspelat sig i vår mitt, som vi aldrig trodde att kunde bli möjlig. Vår ständiga fest av glatt kamratskap och dådkraftiga kämpalekar har förbytt till en sorgens högtid – för en kvinnas skull, som tog livet av sig, och alla frågar sig varför. Bara därför har Sir Lancelot dragit sig tillbaka och ej ställt upp i dagens torneringar. Bara därför har jag vunnit hans ära i stället. Men jag tolererar det inte. Jag kan inte acceptera ett avbrott i festen. Och jag har gett Sir Lancelot ett heligt löfte att muntra upp honom. Därför har han lovat infinna sig här i kväll.

Guinevere Kommer Sir Lancelot hit i kväll?

Gawaine Det är riktigt. Han har setts vara på väg hit.

Gareth Även om han förlorat Elaine så kan han väl bli glad igen.

Pellinore Skål för det! Vi ska få Sir Lancelot på gott humör igen! (*höjer sin bägere och dricker.*)

många Skål för det!

flera Hurra!

Sir Lancelot (inträder) Vilken omåttlig glädje jag möts av här i kväll! Är det bara för att en annan än jag råkade vinna idag?

Tristan Sir Lancelot, om du vill kan vi mötas, du och jag. Du kan ännu vinna.

Lancelot Nej, Sir Tristan, du har ärligt förtjänat din seger. Behåll den. Jag har bara kommit för att bjuda er alla farväl. Jag drar i landsflykt. Jag tänker bli munk.

Gawaine Vad säger du, din skenhelige skojare? Kan ni föreställa er Sir Lancelot i tonsur? (*allmänt gapskratt*)

Gareth Aldrig!

Gawaine Du hör, Lancelot! Du blir aldrig tagen på allvar som präst!

Lancelot Då blir jag ensam eremit i stället. Det ska väl lära er att jag heller inte duger som sällskap mer.

Gareth Skaffa dig en ny dam, Lance! Förlorar du en står det dig tusenden åter! Och du är attraktivast bland män i Britannien!

Lancelot Gareth, jag är nybliven änkling.

Gareth Det är ingen ursäkt för dåligt skådespeleri. Vi tror bara inte på din nya gravallvarliga roll, Lance.

Lancelot Du får mig bara att känna mig ännu mera misslyckad, broder Gareth.

Arthur Vad Sir Lancelot behöver är en ny morot att motivera åsnan till att fortsätta lunka runt brunnen. Har ingen någon lämplig morot åt Sir Lancelot?

Guinevere Jag tror nog jag kan lura honom att stanna kvar.

Arthur Om du kan muntra upp honom, Guinevere, är du bättre än alla mina riddare tillsammans.

Guinevere Han behöver ingen tonsur, ingen munkdräkt, ingen prästerlig mässhake. Allt han behöver är en medmänskas kristna kärlek.

Gawaine Och en morot för torneringarna.

Arthur Men vad är detta?

(*Graalbägaren sänker sig gyllene självlysande ner över församlingen från luften.*)

Pellinore Ett tecken! Ett tecken!

Tristan Det ser ut som den heliga Graal.

Pellinore Det är den heliga Graal! Det kan inte vara något annat! Den heligaste av alla relikier! Som alla sökt efter i hundratals år! Men varför visar den sig här för oss?

Gareth Vad tror du om detta, Gawaine?

Gawaine Det måste onekligen vara ett heligt tecken.

Percival Kung Arthur! Vad betyder detta?

Arthur Mina vänner, om detta är den heliga Graal, vilket dess trollkraft självklart förklarar sig vara, så är detta ett besynnerligt tecken mitt i krisen av Sir Lancelots förlust. Sir Lancelot, hur tolkar du detta tecken?

Lancelot Det är ett tecken till mig! Det är svaret på alla mina frågor! Jag skall ut i världen och söka den heliga Graal! Och jag skall finna den! Det skall bli min bot!

Gawaine Lancelot, här har vi svaret till din frånvaro vid dagens torneringar. Här är en ny tornering och tävling, som är mycket högre. Må den bäste av oss finna den heliga Graal!

(Bägaren höjer sig igen och försvinner.)

Gareth Gawaine har sagt det! Må den bäste av oss finna den heliga Graal!
många (upprepar lösenordet, skålar och ropar:) Hurra! *(Entusiasmen smittar hejdlöst av sig.)*

Arthur Vänta ett ögonblick! Vad har Merlin att säga till detta?

Merlin (reser sig) Är ni då från vettet allihopa? Tänker ni alla störta hals över huvud över till kontinenten och lämna landet skyddslöst för en illusions skull? Denna syn var kanske bara ett trick för något djävulskt syfte...

Guinevere Gode gamle Merlin, du hädar kristendomen.

Gawaine Merlin är gammal.

Merlin Förlåt mig, gunstig junkrar, men jag kan inte tro på denna syn. Jag förstår den inte och misstänker en argan list bakom den, som ingen av oss kan förstå, emedan vi är för goda. Jag resignerar och ber att få avlägsna mig. *(går)*

Gawaine Merlin är en hedning. Han är för gammal och envis för att någonsin kunna övergå till kristendomen.

Tristan Eller för klok.

Lancelot Vad tror du, Tristan? Du brukar alltid hålla med Merlin och de gammaltroende kelterna, som de kristna kallar satanister. Följer du med oss i jakten på den heliga Graal, eller stannar du hemma?

Tristan (reser sig) Jag beklagar, mina vänner, men jag har viktigare angelägenheter att bestyra om. Jag måste resa till Irland för att fria till den sköna Isolde för min fosterfars vägnar. Det är *min* heliga plikt. *(går)*

Gawaine (skrattar) Han tänker vinna Isolde för sig själv!

Arthur Merlin och Tristan har lämnat oss. Är det fler som inte tänker bry sig om Graal?

Lancelot Tänk vilken ära för oss, kung Arthur, i hela vår värld, om vi var de som kunde hembära den heligaste nattvardens bägare!

Gawaine Det är värt mer än alla torneringar!

Percival Det kan upphöja vårt riddarskap till den heligaste orden!

Gareth Merlin är gammal, och Tristan har sina affärer att tänka på. Alla andra är med!

Guinevere Det gläder mig, mina riddare, att så många av er är så klart och uttalat kristna. Jag hoppas snart få den glädjen att med den heliga Graal i min hand få ge min välsignelse och mitt beskydd åt den mest kristna av alla riddarordnar.

många (höjer svärden) Hurra!

Lancelot För drottning Guinevere, vår ordens beskydderska!

alla För drottning Guinevere! *(stämningen är hejdlöst entusiastisk.)*

Lancelot Jag skall finna den heliga Graal åt dig, Guinevere, på det att jag aldrig må se dig mer förrän jag kan presentera dig livets högsta helighet.

Guinevere I så fall kommer du att finna den.

Arthur (smyger sig fram mellan dem) Ett ord med er båda.

Guinevere Vad vill du, Arthur?

Arthur Jag vill tala med er båda i enrum innan Lancelot skiljs från oss.

Lancelot Min konung, jag står alltid till din och drottningens ödmjukaste förfogande.

Arthur Det vet jag, Lancelot. Just därför vill jag ha er båda i enrum. Kom till vårt sovrum, Lancelot, när den här banketten är över. (*avlägsnar sig*)

Guinevere Tror du han misstänker något?

Lancelot Han har ingenting att misstänka, då vi inte har gjort något.

Guinevere Men något har han i sinnet.

Lancelot Han slår oss alltid med överraskning. Det tänker han nog göra nu också.

Guinevere I så fall hoppas jag bara det inte blir något obehagligt.

Lancelot Vad det än blir ställer jag upp på det.

Guinevere Lancelot, jag hoppas han alltid förblir medveten om att du är hans bästa och ende vän.

Lancelot Och er också, min drottning. (*bugar sig och avlägsnar sig*)

Guinevere (*ensam*) Kan han verkligen ana att jag älskar honom? Vi får se. Ställer han oss till svars kan Lancelot neka till allt men inte jag.

Scen 2. Arthurs sängkammare.
Arthur sitter på sängen. Lancelot kommer in.

Arthur Välkommen till min säng, broder.

Lancelot Vad har det varit i dig, Arthur?

Arthur Jag är bara besatt av mitt vanliga sunda förnuft. Det är ingenting farligt.

Lancelot Vad har du fått för dig?

Arthur Jag vet att du och Guinevere älskar varandra, Lancelot.

Lancelot Det vet hela världen. Men vi har inte gjort något.

Arthur Därför borde ni belönas.

Lancelot Arthur, du vet, att min högsta glädje i livet är att få tjäna dig och ditt hov. Allt annat är av underordnad betydelse. Det gäller även drottning Guinevere.

Arthur Ändå vill du resa bort och lämna även henne.

Lancelot Jag förlorar ditt hov och sällskap men slipper plågas av henne.

Arthur Av din kärlek menar du?

Lancelot Du vet allt, Arthur. Jag har inga hemligheter, allra minst för dig.

Arthur Därför är du som en broder för mig.

Lancelot Men varför har du kallat mig hit? Är det av sentimentala skäl?

Arthur Inte alls. Låt oss invänta min hustru.

Lancelot Vad vill du med henne?

Arthur Bara älska henne, som vanligt. Det är ingenting farligt, Lancelot.

Lancelot Du har något i kikaren.

Arthur Det kan du ge dig fan på. Här kommer hon. (*Guinevere inträder.*)

Guinevere Så Lancelot är redan här. Vad ville du oss, Arthur?

Arthur Jag vill att du delar säng med mig i natt, Guinevere.

Guinevere Det är ingenting nytt. Det behöver du inte kommendera mig till.

Arthur Tillsammans med Lancelot.

Guinevere Vad menar du?

Arthur Bara vad jag säger. Jag vill att du och Lancelot skall älska med mig i min säng i natt.

Guinevere Är du från vettet?

Arthur Tvärtom.

Lancelot Vad är meningen, kung Arthur?

Arthur Vad hände med ditt duande?

Lancelot Drottningen är här, och hennes närvaro kräver värdighet.

Arthur Skitprat. Här i sängkammaren är vi bara älskare alla tre.

Guinevere Förklara dig, Arthur. Vi förstår dig inte.

Arthur Det är mycket enkelt. Guinevere, jag kan inte göra dig med barn. Jag vill att Lancelot då får chansen att göra barn med dig i stället.

Guinevere Är du från vettet?

Arthur Vi behöver en arvinge, Guinevere. Jag har aldrig varit allvarligare. Du bara gråter månad efter månad när du aldrig kan få barn med mig. Jag vill bota din sorg. Gör barn med Lancelot.

Guinevere (kan svårligen behärskas sig) Jag är kristen, Arthur, och du ber mig begå äktenskapsbrott!

Arthur Det är inte äktenskapsbrott om du gör det med mig i vår säng.

Guinevere Du menar, att du ger mig välsignelse för mitt äktenskapsbrott?

Arthur Jag upprepar, att det inte är äktenskapsbrott om det sker i min närvaro. Jag älskar er bägge.

Lancelot Du menar, att vi skulle älska Guinevere båda två?

Arthur Ungefär så.

Lancelot Guinevere, kungen kommenderar oss. Vi har ingen rätt att vara honom olydiga.

Guinevere Det bjuder mig emot, Arthur. Min religion förbjuder det.

Arthur Glöm för en gångs skull dina inskränkningar, Guinevere. Är inte kristendomen kärlekens egen religion?

Guinevere Jo, men inte sexuellt.

Arthur Här gäller det rikets framtid och välgång, Guinevere. Vi måste ha en arvinge. Annars faller kungahuset, och England återfaller i ändlösa inbördeskrig och barbari.

Lancelot Arthur, jag älskar dig som jag älskar Guinevere. I en natt med henne och med dig skulle jag ge er hela min kärlek utan gränser.

Arthur Jag vet det, Lancelot. Det är därför jag ber dig. – Lancelot har ingenting emot det, Guinevere. Jag hoppas du inte har det heller.

Guinevere (skälvande) Lancelot har rätt. Om kungen kommenderar det har vi ingen rätt att trotsa honom.

Arthur Jag tror nog du är villigare än vad du låter påskina.

Lancelot Det är alla damer alltid. De säger nej när de menar kanske, och när de säger kanske menar de ja. De menar aldrig vad de säger, utan det får man lista ut bakvägen.

Arthur Var inte obscen nu, Lancelot.

Lancelot Vi skall ju tillbringa natten tillsammans.

Arthur Om Guinevere vill.

Guinevere (låter klänningen falla) Mina herrar, jag tillhör er och står till ert förfogande och gör det villigt och desto mera villigt för att konungen har befallt mig.

Arthur Så ska det låta.

Lancelot Guinevere, detta blir en natt för hela livet.

Guinevere Den enda. Det är mitt enda villkor: att det skall vara en engångsföreteelse.

Arthur Det är rimligt. Vad säger du, Lancelot?

Lancelot Jag lyder min drottning.

Arthur Kom då, mina vänner. Det känns nästan som incest då ni båda är som mina syskon. Men jag får inte älska min syster. Jag får bara älska en drottning jag inte kan få barn med och min bästa vän som jag ännu mindre kan få barn med.

Lancelot Vi skall ge henne barn, Arthur. Vi skall båda älska henne, så att ingen sedan kan veta vem fadern är, men det skall ändå vara din son.

Arthur Om du ursäktar mig, Lancelot, så var det just något sådant jag hade tänkt mig. Är du med på det, Guinevere?

Guinevere Jag har redan sagt ja. Ni får ansvara för konsekvenserna.

Arthur Oroa dig inte för kyrkan. Du behöver inte bikta det. Du låg ju bara som vanligt i kungens säng med honom och såg ingenting annat i nattmörkret.
Guinevere Jag skall älska er båda med hela mitt hjärta och det för alltid.
Lancelot Vad väntar vi på? (*börjar klä av sig*)
Arthur Välkommen till kungens och drottningens säng, Lancelot.
Lancelot Det skall bli roligt.
Guinevere Låt det bli en njutning för oss att drömma om för resten av livet som det ljuvaste minne vi någonsin kommer att få.
Arthur Hon är villig, Lancelot.
Lancelot Jag tror vid min själ vi är mer än villiga alla tre.
(De går i säng tillsammans.)

Scen 3. Morgan le Fays slott. Blåst och storm utanför.

Morgan (går oroligt omkring) Skall jag då belasta mig själv med all skuld för världens öden? Är jag då Gud, en ensam kvinna, en värnlös ensamstående moder med ett barn? Är det då på mitt ansvar som världen går under? Alla skulle förneka det, utom jag själv. Ja, Morgan le Fay, du är den ondaste av alla världens häxor, den ytterst ansvariga för detta idealiska rikets undergång, som i sitt inbördeskrig drar med sig hela världen in i en barbarisk natt av många sekler. Ansvar är ditt, endast ditt! Betänk detta, och förgås i din nattsvarta ondska, som bara är din erotiska fåfänga!
(Det hörs en hornsignal. Morgan stannar upp och lyssnar.)

Det var evigheter sedan. En besökare, och mitt i natten, mitt i denna tjutande storm av höstens mörker och vrede! Vem kan det vara?

(Den kåpklädde tjänaren träder in.)

tjänaren En gäst anholder om företråde, madame.
Morgan Vem är det?
tjänaren En gammal man. Ni känner honom.
Morgan Gör jag det?
tjänaren Han är er äldsta tänkbara vän.
Morgan Då kan det bara vara.... Släpp in honom! Tag hand om honom väl! För in varm mat och dryck åt honom! Han måste vara frusen.
Merlin (träder in, i samma fotsida kåpa, fäller tillbaka kapuschongen) Det behövs inte, Morgan. Jag tål vad som helst.
Morgan Vad för dig hit så lång väga ifrån så sent på natten?
Merlin Morgan, riket är i fara.
Morgan Ja, genom kristendomen.
Merlin Nej, Morgan. Genom bedrägeri och taskspelarkonster.
Morgan Det är det jag kallar kristendomen.
Merlin Det är det kristendomen blir om den manipuleras av icke kristna händer.
Morgan Vart vill du komma?
Merlin Morgan, riddarna har skingrats för alla världens vindar. Många är försvunna sedan årtal och kommer aldrig att återfinnas. Andra har omkommit genom strapatser. Några få har kommit tillbaka som gamla brutna män utan någon tro på livet mera. Riket är utan försvar. Och i Camelot pratar din son Mordred illa om drottningen så att Arthurs oro och bekymmer mer än fördubblas.
Morgan Fader, du har en anklagande ton i rösten. Jag ber dig precisera dig.
Merlin (slår sig ner) Morgan, jag gav dig allt och lärde dig allt. Du uppfostrades till att bli Britanniens främsta värn för våra urgamla keltiska religiösa traditioner. Men jag lärde dig aldrig svek och bedrägeri.
Morgan Jag ber dig igen att precisera dig.
Merlin Du vet mycket väl vad jag menar.

Morgan Säg det då.

Merlin Den heliga Graal.

Morgan Den är ett kristet problem.

Merlin Du gjorde den till ett kristet problem.

Morgan Det kristna problemet fanns före Graal.

Merlin (arg, reser sig upp, slår näven i något) Slingra dig inte! Uppenbarelsen av den heliga Graal i Camelot var ett trick från din sida, enkom iscensatt för att sprida förvirring bland riddarna och skingra dem ut på vettlösa korståg över hela världen! Du har sänt de flesta av dem till deras död!

Morgan Så hårt har du aldrig förr talat till mig, far. Du har rätt. Jag iscensatte ett trick. Men bara för att visa alla de vidskepliga kristna vilka narrar de är med sin övertro. Jag ville bara lära dem en läxa. Jag ville visa dem hur löjlig deras religion var.

Merlin Med vilket konstruktivt syfte? Nej, Morgan, ditt uppsåt var ont. Du ville förgöra kristendomen. Du ville ta upp kampen med en annan religion bara för att krossa den och främja din egen!

Morgan (sätter sig) Min far, du gör mig matt. I hela mitt liv har jag tjänat din religion. Jag har tillhört dig och dina intressen. Jag har aldrig levat för något annat. Jag är vad du har gjort mig till. Om jag nu har bedrivit dig är jag uppriktigt ledsen.

Merlin (slår sig ner igen, begraver huvudet i sina händer) Nej, Morgan, det är jag som är ledsen. Hela mitt livsverk håller på att gå förlorat, och det är inte bara ditt fel. Jag är min egen fåfängas och lyckas narr. Jag skapade kung Arthur och Camelot, denna lyckliga värld, denna perfekta monarki, detta idealiska örike, och jag trodde att jag nådde krönet på lyckan och framgången när jag fick Arthur att välja den vackraste av kristna drottningar för att befästa fred och försoning i riket för all framtid. Men av någon anledning var det just där som något gick fel. Varför vände du dig, min egen dotter, mot drottning Guinevere?

Morgan Det kan jag aldrig tala om för dig.

Merlin (slår i näven igen) Du måste!

Morgan Därför att jag är kvinna.

Merlin Det är inget svar.

Morgan Därför att Mordred är min son.

Merlin Det vet hela världen. Det är heller inget svar. Hela världen och särskilt Britannien är fullt av oäkta söner.

Morgan Han är inte oäkta.

Merlin Hur kan du påstå det, så många älskare som du har haft?

Morgan Jag har bara haft en, som jag verkligen har älskat, och som verkligen älskade mig. Och det är Mordreds far.

Merlin Vem är då hans far?

Morgan Kung Arthur.

Merlin (förstummad först) Vad är det du säger?

Morgan Sanningen.

Merlin Det måste då ha hänt för länge sen?

Morgan Arthur var knappt konung då. Han var ung och osäker. Jag tröstade honom. Vi visste inte ens då vilka vi var. Jag valde ut honom just för att han såg hjälplösast ut.

Merlin Vad menar du?

Morgan Arthur visste inte att hans moder var samma moder som min när jag lät honom förföra mig.

Merlin Detta är ofattbart. Visste *du* det?

Morgan Jag visste det inte, men jag anade det och kände det. Däri ligger min enda skuld. Jag sade inget om vad jag fruktade.

Merlin Och därför vände du dig mot Guinevere. Du älskade fortfarande Arthur och var svartsjuk.

Morgan Jag är den enda han har älskat. Guinevere får aldrig barn med honom.

Merlin Ack, min dotter, vad har du ställt till med i din kvinnliga fåfånga! Jag har uppfostrat dig rätt, du har minsann gjort allt för vår gamla keltiska religion, men du var bara kvinna! Jag borde aldrig ha gett dig ett sådant ansvar, just för att du var kvinna. Men hur kunde jag veta? Hur kunde jag ana att Arthur skulle falla just för dig?

Morgan Du vädrar faror som jag inte förstår.

Merlin Morgan, du förstår inte hur religionernas heligaste lagar fungerar. Ingenting är farligare än att manipulera med en religion i destruktiva syften. Sådant drabbar alltid en själv mer än någon annan. Vet du vad du har för rykte i landet bland de kristna?

Morgan De tror väl att jag är den värsta av häxor.

Merlin Det är mycket värre än så. De kallar dig satanist. De ser dig som en kvinnlig Antikrist. Det går legender om dig att du förslavar alla dina gäster med att ge dem droger och håller dem beroende av droger medan du utnyttjar dem sexuellt tills de dör eller övergår till att bli ett slags vålnader som slavar utan egen vilja.

Morgan De får tro vad de vill om mig. Alla legender om mig smickrar min kvinnliga fåfånga.

Merlin Kan du inte ta tillbaka dina onda anslag mot Guinevere för kung Arthurs skull?

Morgan Nej, far, det kan jag aldrig. Hon är en bluff. Hon har kommit emellan mig och Arthur. Det kan jag aldrig förlåta henne. Dessutom representerar hon den där förhatliga uppkomlingsreligionen kristendomen, som är direkt onaturlig och intolerant till sitt innersta väsen.

Merlin Då är du oförsonlig.

Morgan Ja, som kvinna och älskare av kung Arthur.

Merlin Då är risken att din kärlek kommer att bli landets och allas undergång inklusive din egen och vår gamla keltiska religions.

Morgan Jag förstår inte vad du menar.

Merlin Försonlighet med kristendomen såg jag som vår gamla keltiska kulturs enda möjlighet att överleva. Kristendomen är full av vitalitet och initiativ, vilket är just vad vi gamla kelter behöver. Kristendomen hade kunnat förnya oss, om den hade tolererat vår gamla kunskap. Men om vi gör motstånd mot kristendomen måste den krossa oss. För den minsta kritik och motstånd stämplar den bara våra gamla traditioner som trolldom.

Morgan Så du tror inte vi kan besegra kristendomen?

Merlin Om vi försöker blir det vår undergång. Intolerans ingår inte i kelternas väsen.

Morgan Far, vad kan jag göra?

Merlin Kalla tillbaka Mordred.

Morgan Omöjligt. Han är Arthurs son.

Merlin Vet Arthur om det?

Morgan Ingen av dem vet om det.

Merlin Och om de får veta det blir det bara värre.

Morgan Jag tror att det blir värre vad vi än gör.

Merlin Mordred är en av de få som inte gett sig ut på Graalgalenskaperna. Han är inte kristen, så han lär inte göra det heller. Och han leder det okristna partiet bland riddarna, som riktar sig mot Guinevere. Och han får det inte lättare av att Lancelot har kommit tillbaka.

Morgan Har Lancelot kommit tillbaka?

Merlin Ja, och av sämsta tänkbara skäl. Han kunde inte leva utan att ha drottning Guinevere i sin närhet.

Morgan Att den störste av riddare skulle vara den mest sentimentala! Vad nytt om de andra?

Merlin Gawaine och hans bröder är aktiva och hör åtminstone av sig. Men Sir Tristan är förlorad.

Morgan Hur?

Merlin Han for ju till Irland för att fria till drottning Isolde för konung Marke. Tristan blev kär i Isolde, och det synes ha varit ömsesidigt, för hon begick äktenskapsbrott med honom. Sir Tristan kan aldrig mer återvända till England.

Morgan (reser sig, tar sig om huvudet) Morgan, allt vad du gör slår ut fel!

Merlin Tristans öde var inte ditt fel. Han och Isolde får skylla sig själva.

Morgan Nej, det var mitt fel! Hur gick det med Isolde?

Merlin Hon sattes i kloster.

Morgan Och den kristendomen vill du att jag skall tolerera! Hellre ser jag till att hela världen går under än att den monsterreligionen regerar!

Merlin Morgan, beskyll dig inte för mer än vad du har gjort.

Morgan Far, jag är oförsonligare nu än när du kom! Det är för sent! Ingenting kan återkalla mina uppsåt! Jag och min son måste löpa linan ut!

Merlin Morgan, jag hoppades få tala förnuft med dig. Du är ändå min dotter.

Morgan Far, om du inte fattar att jag representerar det sunda förnuftet i kamp på liv och död mot kristendomens övertro, övermod och vanvett, så är det lika bra att du går!

Merlin (reser sig) Jag har gjort dig arg. Förlåt mig.

Morgan Nej, far, ingenting kan någonsin förlåta mig och allra minst jag själv! Du är åtminstone oskyldig! Ge dig av nu!

Merlin Min dotter, förlåt att jag kom och gjorde dina bekymmer värre.

Morgan Nej, far, du bara styrkte mig i mina uppsåt. Jag kände skuld för mitt sabotage mot kristendomen, och jag tar mitt ansvar för tricket med Graalbluffen i Camelot, men jag svär mig fri från allt ansvar över alla de kristna som gick på det enkla tricket! Det är varken mitt eller ditt fel att så många riddare jagade sig själva i döden för den kristna bluffens skull! De är bara martyrer för sin egen dumhet! Du menar att Tristan och Isolde får skylla sig själva, men i mycket högre grad får alla kristna klåpare och idioter skylla sig själva! Det är inte jag eller du som bedragit dem med den kristna religionen, utan det är deras kyrkofäder och de själva, som genom sin mänskliga svaghet och dumhet blint frossar i sitt eget självbedrägeri! Åt helvete med dem! Jag är oskyldig, ty jag är lyckligtvis hedning!

Merlin (kan bara resignera) Din svada är fruktansvärd, men jag är rädd att den inte är helt orättvis.

Morgan Gå nu, far, innan det blir värre utbrott mellan oss, och om du kan rida hem i stormen.

Merlin Kunde jag rida hit kan jag väl rida tillbaka, om det än tar ett par dagar och vädret är det sämsta tänkbara. (*drar upp kapuschongen och går.*)

Morgan (börjar ångra sig) Far, jag menade inte att köra ut dig. Stanna här om du vill.

Merlin Tack, min dotter, men jag måste snarast möjligt hem tillbaka till plikterna hos Arthur i Camelot. Han behöver mig mer än du. Farväl, min dotter. Även om vi inte träffas står vi alltid i kontakt med varandra. (*går*)

(*När han gått slår blixten ner. Åska och dunder.*)

Morgan Välkommen, barbariska natt! Kristendomen har våldtagit mig! De skall få mig till vad de inbillar sig att jag är: deras oförsonligaste fiende och den mest infernaliska av alla sataniska häxor!

(*Blixt och dunder.*)

Scen 4. Camelot.

Mordred Jag säger er att drottningen är korrumperad och att konung Arthur måste skilja sig från henne!

Sagramour Det är en oerhörd anklagelse, Sir Mordred. Hur kan du framställa den utan bevis?

Mordred Min mor har bevisen! Rid till hennes slott och informera er!

Kay Sir Pellinore red dit men har inte kommit tillbaka.

Mordred Därför att han har fått veta sanningen! Ingen vill sätta sin fot i Camelot mer efter att ha fått veta sanningen om Guinevere hos min moder!

Percival Låt henne komma hit i stället. Varför syns Morgan le Fay inte längre vid hovet?

Mordred Därför att om hon kom hit skulle Guinevere omedelbart giftmörda henne emedan hon vet för mycket!

Gareth Och varför framställer du dessa anklagelser för oss och aldrig inför drottningen, konungen eller Sir Lancelot?

Mordred Därför att jag har en självbevarelsedrift.

Gareth Andra skulle kalla det feghet.

Mordred Sir Gareth, du är Lancelots bästa vän och som en bror för honom. Kan du vara lika naiv som kung Arthur och blunda blint inför Guineveres förhållande med Lancelot?

Gareth Det finns inga bevis, och eftersom konungen inte gör något tror ingen annan heller drottningen om något ont.

Mordred En dag står vi inför beviset! Jag åtar mig själv att en dag avslöja drottningen som en dubbelmoralisk sköka, som predikar kristendom om dagen och bedrar kungen med hans främsta riddare om natten!

Lancelot (har kommit in) Vad är det för ett skändligt förtal?

Mordred Sir Lancelot, är det en lögn att du älskar drottningen?

Lancelot Nej, jag älskar drottning Guinevere, såsom alla riddare älskar drottning Guinevere. Det är bara de som förtalar henne som inte älskar henne.

Mordred Jag vill påstå att jag ej förtalar henne utan säger sanningen när jag påstår att du är hennes älskare.

Lancelot Sådana rötägg som du borde rensas ut från Camelot genast! (*drar blankt.*)

Mordred (svarar genast och drar blankt) Besvara anklagelsen, Lancelot!

Kay Inga dragna svärd i konungens matsal! Vad är detta för ett sätt, riddare? Avväpna dem genast! Lancelot, behärska dig, för konungens skull!

Lancelot Sir Kay, den där horungen har kränkt drottningens ära!

Mordred Och med vilken rätt kallar du mig horunge, konungsförrädare!

Lancelot Alla vet att du aldrig haft någon far! Alla vet att din moder är landets största hora!

Gareth Skilj dem åt, för Guds skull!

(tumult. Kung Arthur inträder plötsligt.)

Arthur (dånande) Era imbecilla barnrumpor, vad är det här för ett spektakel? Alla svärd i skidorna genast! (*Striden kommer av sig.*)

Vad är detta, Sir Percival, min sannfärdigaste riddare!

Percival Kung Arthur, jag önskar att jag aldrig sett eller hört vad som här ägde rum!

Arthur Ut med språket!

Percival Sir Mordred anklagade Sir Lancelot för otillbörligheter med drottning Guinevere. Sir Lancelot besvarade anklagelsen med att kalla Sir Mordred för horunge.

Arthur (dånande, till riddarna) Är detta sant?

flera Ja.

Arthur (till Percival) Vad mer?

Percival De drog svärd.

Arthur Vem drog först?

Percival Sir Lancelot.

Arthur Är det sant, Sir Lancelot?

Lancelot Kung Arthur, ni vet mycket väl att jag inte tål skymfer mot vår drottning.

Arthur (dånande till Lancelot) Ingen har någonsin förr dragit sitt svärd mot en annan riddare i mitt hus! (*lugnare, till Percival*) Vad mer?

Mordred Kung Arthur, vi är båda lika usla. Jag förolämpade er drottning. Han förolämpade min mor. Men jag hävdar att min anklagelse var sann och att Sir Lancelots var falsk.

Arthur Du påstår alltså, snorvalp, att min drottning bedrar mig med Sir Lancelot?

Mordred Sir Lancelot har ej förnekat anklagelsen.

Arthur Vet du då inte om, stackars vildhjärna, att vi lever i ett fritt land? Tror du jag är okunnig om förtalet om min drottning och Lancelot? Och varför tror du att jag inte har ingripit? I mitt land har älskare rätt att älska varandra. Om Guinevere och Lancelot älskar varandra och jag inte blandar mig i saken ger det inte någon annan rätt att blanda sig i saken!

Mordred Men, med respekt, kung Arthur, drottning Guinevere är kristen och drar hela sin kyrka i tvivelsmål för att inte säga i smutsen.

Arthur Det är i så fall hennes ensak.

Percival Kung Arthur, Sir Mordred kom även med en annan kuriös utsaga.

Arthur Nå?

Percival Sir Mordred hävdade, att den som ville ha bevis för drottningens otrohet skulle bege sig till Morgan le Fays slott och där få veta sanningen. Sir Kay hävdade då att Sir Pellinore och andra kristna riddare begivit sig dit för att få veta sanningen men inte kommit tillbaka. Sir Mordred hävdade då att de inte vill komma tillbaka sedan de fått veta sanningen.

Arthur Så mina kristna riddare försvinner inte bara på jakten efter den heliga Graal. De försvinner även hos Morgan le Fay.

Percival Det förefaller så, kung Arthur.

Kay Här pågår något skumt.

Gareth Sir Mordred, Morgan le Fay är din moder. Vad vet hon som inte vi vet?

Mordred Det vet jag inte, för det vill jag inte veta. Den som vill veta det må begiva sig till henne.

Sagramour Hon har inte förekommit här vid hovet sedan den stora Graaljakten inleddes. (*Merlin kommer långsamt in.*)

Arthur Merlin är väl den som senast besökt henne och kommit tillbaka. Vi diskuterar mysteriet kring Morgan le Fay, Merlin. Hur var det med henne när du besökte henne?

Merlin Din halvsyster mår bra, kung Arthur, men hon är på dåligt humör.

Arthur Kan du berätta om det?

Merlin (stannar bekymrad) Det gäller Sir Tristan.

Lancelot En annan som försvann. Vad blev det av honom?

Merlin En olycklig historia. Som ni alla vet skulle han till Irland för att fria till drottning Isolde å sin fosterfar konung Markes vägnar. Nå, allt gick bra och Isolde tackade ja, men när de reste tillbaka till Cornwall efter hämtningen blev Isolde och Tristan hopplöst kära i varandra. Men äktenskapet kunde inte avstyras. De blev så kära, att de bara måste begå äktenskapsbrott. De klarade sig undan till en början, men de måste ju åka fast till slut. Tristan skickades då utomlands, och Isolde sattes på kloster. Detta gjorde Morgan le Fay rasande när jag berättade det för henne, och hon tycks ge sig själv skulden för Tristans och Isoldes öde.

Sagramour Jag mötte Tristan mycket olycklig i Frankrike. Han var svårt sårad efter en dumdrigtig strid mot hunnerna och ville bara dö. Det sista han sade till mig var att det enda som nu kunde rädda honom var att Isolde kom och sökte upp honom.

Merlin Vet Isolde om det?

Sagramour Jag lät naturligtvis skicka detta bud till Isolde, och jag tror att hon genast begav sig. Men utkomsten av det hela känner jag ännu icke till.

Lancelot Vi har avlägsnat oss från ämnet. Jag kräver upprättelse av denna fräcka uppkomling som tror att han kan skymfa mig och drottningen utan vidare.

Mordred Varför far du inte till min mor och får veta sanningen om din drottning först?

Lancelot Därför att jag vill skära ut tungan på dig först! Enda ormen i England finns här i Camelot, och dess namn är Mordred!

Mordred (bugar sig) Ursäkta mig, Sir Lancelot, att jag inte tycker om att se vår konung bli gjord till en hanrej av er.

Lancelot (rasande) Hör på honom! Det är skamlösheten själv!

Mordred (ironiskt) Skall ni säga, Sir Lancelot.

Lancelot Jag kräver duell och upprättelse! Tornering till döds med alla vapen!

Mordred Gärna för mig, Sir Lancelot, men varför inte ta reda på vad min mor vet om din älskarinna först?

Arthur Nej, jag förbjuder det! Aldrig skall två av mina egna riddare duellera med varandra! Just för att omöjliggöra sådant skapades mitt rike och Camelot!

Guinevere (har oförmärkt kommit in och lyssnat en stund, ger sig nu till känna) Mina herrar, eftersom det är mig saken gäller kanske jag kan få ett ord med i laget. Här föreligger uppenbarligen ett missförstånd. Jag kan varken känna skuld för eller försvara min och Lancelots vackra vänskap, som Arthur och ni andra vänligen har uppmuntrat och accepterat. Jag förstår inte att någon av er kan misstänka något ont. Tydligen tror sig någon av er veta mer om mig än jag själv vet. Vad är det som din moder vet om mig, Sir Mordred?

Mordred Jag vet inte och vill inte veta det.

Guinevere Merlin, ni var hos Morgan le Fay. Vad har hon för hemligheter för sig?

Merlin Fråga inte mig, goda drottning Guinevere. Jag har berättat vad jag vet. Allt jag kan säga är, att hon är bättre än sitt rykte, då hon värre än ni själv har förtalats och ärekränkts men bara av kristna riddare.

Sagramour Här ligger en hund begravnen. Jag föreslår att vi rider till Morgan le Fay och utreder saken.

Gareth Ledsaga henne hellre hit.

Lancelot Vi kan inte tvinga med oss en dam om hon inte vill.

Arthur Jag råder er att inte försöka gå till rätta med Morgan le Fay. Vi har råkat ut för tillräckligt många tragedier redan. Jag vill inte förlora fler riddare.

Mordred Är du rädd, kung Arthur?

Arthur För vad?

Mordred För det okända? För sanningen?

Arthur Mordred, jag känner din moder bättre än du tror. Jag vet vilken fara jag varnar för.

Mordred Kan du inte precisera den, – morbror?

Arthur (vet inte om han skall frukta eller avsky Mordred) Din moder, Mordred, har en viss benägenhet för överdrifter och dramatiseringar och låter gärna sina fantasier skena iväg med sig själv, så att hon tar förhastade beslut och kommer till felaktiga konklusioner, varefter hon alltför sent inser sina egna misstag och ångrar dem. I politiken skulle hon därför vara livsfarlig, varför jag alltid noga sett till att hålla henne utanför. Allt inflytande hon någonsin haft har hon missbrukat. Därmed har jag sagt mitt. Nu går jag. (går)

Sagramour Här ligger en hund begravnen.

Percival Ja, du sa det. Ska vi inte till Morgan le Fay och utreda saken, vi två?
Sagramour Jo, det gör vi. Det verkar intressant.
Percival Vi säger inget till de andra. (*de två går.*)
Mordred Arthur gick sin väg, Sir Lancelot. Du är fri att fortsätta lägga drottningen.
Lancelot Mordred, jag känner dig inte och förstår dig inte. Men hädanefter kommer jag att sky dig som pesten och aldrig mera byta ett ord med dig.
(*sticker svärdet i skidan och går.*)
Mordred (till Guinevere) Och ni, min drottning?
Guinevere Sir Mordred, jag förstår inte hur ni kunde bli riddare.
Mordred Min sanningskärlek. Och jag är Morgan le Fays ende son. Kungen är min morbror.
Guinevere Om ni inte redan hade ett namn skulle jag kalla dig Antikrist. (*går*)
Merlin Mordred, reta inte riddarna.
Mordred Är det fel att säga sanningen?
Merlin Ja, om den skadar.
Mordred Skall då rättvisan glömmas för att den gör ont?
Merlin Vi har inga brottslingar som behöver dömas.
Mordred Jo, en.
Merlin Vem då?
Mordred Den kristna kyrkan, som uppslukar vårt land, utrotar våra traditioner, berövar oss vår identitet och roffar åt sig allt vi äger.
Merlin Du är din moders son, Mordred.
(*Mordred sticker svärdet i skidan och går.*)

Akt IV scen 1. Morgan le Fays slott.

Morgan (talar till sin svartkåpklädd tjänare) Jaså, din stackars drakdödare, du fann aldrig din drake. Men utan tvivel visade du prov på utomordentlig tapperhet så länge du jagade och sökte honom. Men det är över med det nu. Nu är du ingen hjälte längre. Dina hjältedater slutar här. (*Hornlur utanför.*)

Vi får främmande. Gå och se vem det är. Nej, inte du, Pellinore. Gå du och hör vem det är, Lionel. (*En annan kåpklädd tjänare går ut.*) Kommer du ens ihåg hur många drakar du mötte, Pellinore?

Pellinore (man ser inte hans ansikte) Frågade ni mig om något, frun?

Morgan Minns du hur många drakar du dödade?

Pellinore (svävande) Jag minns att jag en gång i tiden jagade en drake, men jag vet inte om jag någonsin såg honom.

Morgan Ja, nu lär du i alla fall inte se honom mer. Och det är bäst för dig det.

(*Den andre återkommer.*) Ja, vem är det?

tjänaren De säger sig vara Sir Sagramour och Sir Percival, frun.

Morgan Två ensamma riddare?

tjänaren Ja.

Morgan Släpp då in dem. Vi skall bjuda dem på supé. Sir Pellinore, säg till varelserna i köket att vidtaga de vanliga förberedelserna: frukt och vin. Våra gäster skall bli nöjda och glada.

Pellinore Ja, frun. (*avlägsnar sig.*)

(*Tjänaren kommer in med Sagramour och Percival.*)

Morgan Välkomna, mina herrar! Så trevligt med litet sällskap! Ni kommer just lagom till supén! Slå er ner, och häng av er kläderna! Här inne bär ingen vapen. Vi är alla oskyddade.

Sagramour Ni är lika vacker som alltid, Morgan le Fay. (*kysser henne på handen.*)

Morgan Tack, min vän. Och vad nytt från Camelot?

Sagramour Bråk mellan er son och Sir Lancelot, frun.

Percival Endast kung Arthur själv kunde avstyra en duell. Det var mycket pinsamt.

Morgan Ja, det förstår jag. Vad gällde grälet?

Sagramour Er son anklagade Sir Lancelot för att bedriva otukt med drottningen.

Morgan Och vad menar ni om saken? Är det sant eller ej?

Percival Fru Morgan, alla diskuterar detta vid hovet. Alla finner det opassande att drottningen syns mera med Sir Lancelot än med kungen.

Morgan Då har min son rätt?

Sagramour Vi vet inte. Ingenting är bevisat. Varken kungen vill undersöka saken eller Lancelot förneka den.

Percival Men Mordred påstod att sanningen fanns hos er.

Sagramour Därför har vi kommit hit den långa vägen.

Morgan Ni kommer precis lagom. (*tjänaren kommer in med en praktfull supé på rullande bord.*) Ta för er! (*häller upp vinet.*)

Sagramour Ni dricker inte själv, fru Morgan?

Morgan Om ni insisterar skall jag gärna dricka med er. Hämta en bägare till åt mig, Lionel. (*tjänaren går.*) Men börja ni bara. (*Sagramour och Percival låter sig väl smaka.*) Ni måste vara hungriga som ridit hela den långa vägen.

Percival Som tur var fanns det några ensliga värdshus på vägen.

Sagramour Men berätta, fru Morgan, hur gör ni för att hålla er så evigt ung?

Morgan Vet ni inte att jag är Brittanniens största expert på örter och medicinalväxter?

Percival Finns det då ett livselixir?

Morgan Det finns många. Det gäller bara att använda de rätta.

Sagramour Berätta.

Morgan Ett slag är de örter som jag har använt till att preparera era bägare. Ni har redan druckit så mycket, så jag kan lika gärna tala om det nu. Det är en mycket speciell drog som jag arbetat länge med att utveckla, som har den effekten, att dess gudomliga rus är direkt beroendeframkallande, samtidigt som offret får sitt minne delvis utslaget, så att han blir helt desorienterad och förvirrad, så att det enda viktiga för honom kvar i livet blir att få fortsätta fly in i drogens positiva verkningar. Alla mina tjänare här på slottet går på denna drog. Jag framställer den själv och är mycket liberal med dess utskänkning. Och alla mina patienter är mig mycket tacksamma för att jag underhåller dem med den.

Sagramour Morgan le Fay, ni är vackrare än någonsin.

Morgan Ja, drogen förhöjer även skönhetssinnet och stegrar den sexuella aptiten. Vill du sova med mig i natt?

Sagramour Oändligt gärna. Och jag vill dricka ditt ljuvliga vin för evigt.

Percival Jag också.

Morgan Percival, du ser precis ut som om du hade funnit den heliga Graal.

Percival Det har jag också. I ditt sällskap. I ditt sköte. I ditt härliga vin. I dina gudomliga droger.

Morgan Så skall det låta. Men jag tar Sagramour först. Lionel, för ner Percival i källarhålorna och lås in honom där i en ensamcell så länge. Vi får fortsätta hålla honom på den här dieten sedan tills han har glömt vad han heter, som alla de andra. Ni förstår, kära vänner, jag samlar på män.

Sagramour Vi är glada att kunna stå till tjänst.

Morgan Drick mera vin, Sir Sagramour. Du har en lång natt framför dig. (*Lionel för ut den helt foglige Percival.*)

Sagramour Ursäkta mig, fru Morgan, men var inte denne kåpklädd tjänare tidigare Sir Lionel, riddare vid kung Arthurs runda bord?

Morgan Ja, och den mest kristna av riddare, precis som du och Percival.

Sagramour Varför klär du dem i svarta kåpor?

Morgan Är det inte exotiskt? Det är för att de skall verka som bröder i en helig sekt. Ville ni inte alla avancera till en sorts högre Graal-sällskap?

Sagramour Jo, det var vår mycket höga kristna idé.

Morgan Här har ni för besväret. Slav hos mig är mycket tacknämligare. Ni får alla droger gratis.

Sagramour Ni är oemotståndlig, madame.

Morgan Även du, Sir Sagramour, kommer att göra dig väl i en fotsid svart kåpa som för evigt reducerar dig till identitetslös anonymitet i mitt paradiset.

Sagramour Jag ser fram emot den långa natten, madame.

(Hon bestiger honom. Han börjar flina idiotiskt.)

Scen 2. Guineveres sängkammare.

Lancelot och Guinevere i sängen.

Guinevere Det är inte vårt fel, Lancelot. Vi drevs till det.

Lancelot Ja, vi lät oss drivas till det av naturen, och just det är vårt fel.

Guinevere Nej, Lancelot. De hedniskas elaka förtal drev oss till det. Ända sedan jag blev drottning har jag varit hatad för min kristendoms skull, fastän jag aldrig åstundade något ont. Det fanns aldrig en ond tanke i mitt huvud.

Lancelot Jag vet. Det såg jag genast.

Guinevere Men förtälet! Aldrig hade jag mött ondska eller elakhet tidigare, jag visste inte ens vad grymhet var, förrän jag mötte alltsammans i det skoningslösa förtälet. Hedningarna började genast sprida rykten kring vår vänskap.

Lancelot Jag vet.

Guinevere En annan kvinna tål inte sådant. Ju värre ryktesspridningen blev, desto mera behövde jag dig som vän, ty Arthur beredde mig föga tröst. Han bara bad mig att inte bry mig om det.

Lancelot Och jag behövde dig, Guinevere. Jag må vara en svag karaktär, men det är inget fel på min innerlighet och kärlek. Jag skäms inte för att säga det. Jag blev kär i dig vid första ögonkastet. Genast glömde jag Elaine, eller hon bleknade åtminstone, ty du motsvarade genast alla mina ideal: den perfekta skönheten, renheten, oskulden och godheten.

Guinevere Så du bedrog Elaine med mig redan i tankarna?

Lancelot Nej, jag var trogen Elaine så länge hon levde. Men hennes död kastade mig med ödets fulla kraft i armarna på dig. Jag hade inget val. Jag försökte göra motstånd, och Graaluppenbarelsen kom som en räddning för min själ. Jag försökte därmed avstå från dig, men det var omöjligt.

Guinevere Ödet menade oss två för varandra. Kungen har aldrig blandat sig i det. Tvärtom öppnade han dörren för oss. Hur kan då någon vara så ond att han vill förbjuda oss äktheten av vår kärlek?

(Buller utanför. Röster: "Ur vägen!")

Lancelot Jag anar oråd.

(Plötsligt bryts dörren in och ett antal riddare stormar in, beväpnade, med Mordred i spetsen.)

Mordred (triumferande) Ha! Och ni vågade tvivla på mig! Tagna på bar gärning mitt i sängen! Tror ni mig nu?

Lancelot (hoppas rasande ut ur sängen och griper sitt svärd. Endast hans blygd är skyld med ett ländkläde.) Ut ur drottningens sängkammare, era förbannade djävlar! *(angriper dem ursinnigt, sticker ner flera, lyckas forcera sig ut och försvinna.)*

Mordred Låt honom löpa. Han är ändå förlorad. Men bevaka drottningen! Vi är fem levande vittnen! Hämta kungen, Sir Gareth!

Sir Kay Mordred, Sir Gareth är död.

Mordred Vad säger du?

Kay Lancelot stack ner honom. Han såg nog inte vem det var.

Mordred Då blir Gawaine glad. Hämta kungen, Sir Kay! Vi bevakar drottningen med våra svärd!

Kay Det här blir det pinsammaste ögonblicket i vårt lands historia. (*går*)

Mordred Så ers kristligaste majestät trodde hon skulle komma undan med det, va?

Guinevere Nu är ni allt skadeglad, Sir Mordred! Nu får äntligen hela er ondska möjlighet att komma fram som en stinkande giftig drake ur sitt kläckta äggskals äckliga ruttenhet!

Mordred Spar på era grodor tills konungen kommer, ers höghet. Då kan ni drägla era slemmiga spyor bäst ni gitter, som den padda i kristen förklädnad ni är!

Sir Cedric Kungen kommer!

flera utanför Kungen kommer! Kungen kommer!

Arthur (kommer in) Vad är detta? Lancelot i panisk flykt från Camelot spritt språngande naken på en stulen häst med svärdet i högsta hugg som en fradgande vettvilling, och min drottning hotad med vapen i sitt eget rum i sin egen säng? Stick genast ner era svärd i sina skidor! Och försvinn varenda en! Jag vill tala i enrum med drottningen.

Mordred Kung Arthur, alla här är kronvittnen till hennes majestäts äktenskapsbrott med Sir Lancelot. Vi tog dem i sängen.

Arthur (dånande) Håll käften! Ut! Det här är en sak mellan drottningen och mig! Och bär för Guds skull ut dessa båda lik! (*Mordred bugar sig och drar sig ut med alla de andra, som är mycket förskräckta och forslar med sig liken.*)

Arthur (sätter sig ömt vid Guineveres sida på sängen) Står det väl till med dig?

Guinevere Är du inte arg?

Arthur Jag förstår att du blev chockad. Är det bättre nu?

Guinevere Ditt lugn avvärjar mig och får mig att kunna tala.

Arthur Du förstår väl att vi måste prata?

Guinevere Ja.

Arthur Jag är inte alls arg på dig, och det är viktigt att du slappnar av. Du är i fullkomlig säkerhet. Inte ett hår kommer att krökas på ditt huvud så länge du lever. Men jag är mycket, mycket ledsen.

Guinevere Jag också.

Arthur Du klarar dig emedan du är kvinna. Men jag klarar mig inte emedan jag är man och dessutom ansvarig konung. Jag gav dig Lancelot i min egen säng, och du ställde själv villkoret att det skulle vara enda gången. Jag trodde på dig, Guinevere. I det längsta hoppades jag att de senare ryktena om dig och Lancelot bara var ont förtal.

Guinevere Det var det också.

Arthur (höjer handen) Vänta. Låt mig tala färdigt. Låt mig göra hela bilden klar för dig först innan du försvarar dig. Du behöver för resten inte försvara dig, för det tänker jag göra mot hela världen tills jag faller. Jag förebrår dig ingenting. Jag vill bara att du ska förstå situationen. (*reser sig och börjar gå omkring.*)

När jag med gamle Merlins hjälp skapade detta Camelot, detta hov, detta riddarskap och denna blomstrande brittiska stat såg jag det som en unik chans att föregå med gott exempel för historien, att skapa en oas i en tid av universellt barbariskt mörker, att kanske lyckas åstadkomma något bestående som var gott. Och kronan på verket var du. (*sätter sig ånyo hos henne.*)

Du representerade den nya tidens religion. Du var framtiden. Om jag kunde förena dig med våra gamla keltiska traditioner så skulle jag ha lyckats. Då skulle jag ha bevarat vårt keltiska rike i en kristen framtid. Merlin uppmuntrade mig och hjälpte mig, och du ställde upp. Allt såg ut att lyckas. (*reser sig ånyo.*)

Vänskapen mellan dig och Lancelot såg jag som något vackert som passade rätt in i ramen. Han representerade världen utanför England, han var fransman och var som en nyckel till hela kontinenten. Jag såg ingenting ont i det. Tvärtom var det så fint att jag till varje pris inte ville störa det. Och min egen etik, mitt eget höga statsideal och vårt sätt här vid vårt ridderliga hov innebar den självklarheten att jag litade på er. Jag måste lita på att ni höll er innanför förnuftets ramar. Jag gav er allt och öppnade dörrarna för er, vilket jag kunde göra emedan min värld var anständig, och därför var det för mig en självklarhet att ni som agerande i denna värld skulle förbli anständiga och hålla er inom dess ram. Det var du själv som krävde det rent utav.

Därför avfärdade jag alla senare rykten. (*sätter sig hos henne igen.*) De kom alltid från keltiskt håll, från sådana som inte ville ha något med kristendomen att göra, från dina avundsmän, som fruktade det som du representerade. Jag litade på att ni som kristna aldrig skulle ge era fiender luft under vingarna.

Förstår du situationen?

Guinevere (hämtar sig) Ja. Vad händer nu?

Arthur Nu är allting krossat. Som jag ser det kan ingenting hindra ett inbördeskrig. Det kommer att sprida sig som en löpeld över hela landet att kristendomen har avslöjat sig genom dubbelmoral och egennytta. Efter detta kan ingenting göra den trovärdig längre, då du, dess högsta ideal och ledstjärna, har fallit.

Sir Lancelot kommer att slåss för dig och leda de kristna, och han kommer aldrig att ge sig utan kanske rentav segra till slut. Men situationen kompliceras av att han i sitt ursinne råkade dräpa Sir Gareth, Gawaines bror, en av våra yppersta ädlingar. Sir Gareth och Sir Lancelot var varandras bästa vänner. Alla älskade Sir Gareth som Sir Lancelot, men Sir Gareth var ädlare och stabilare. Han var vår främsta diplomat. Detta kommer den temperamentsfulle Sir Gawaine aldrig att kunna förlåta Lancelot. Hela Skottland är avhängigt Sir Gawaine och hans parti, och jag fruktar att detta kommer att skilja Skottland och England åt kanske för alltid.

Guinevere När vi nu talar om kriser och snedsteg, så måste jag få fråga en sak. Har du aldrig begått något snedsteg själv?

Arthur Vad menar du?

Guinevere Jag har ofta hört rykten om att du och din halvsystem Morgan le Fay skulle ha haft en otillbörlig förbindelse.

Arthur Det är riktigt. Det var långt före din tid och strax före mitt trontillträde, när jag ännu var ung och osäker. Morgan le Fay erbjöd mig trygghet och ledning, och hon var då som allra vackrast och mest oemotståndlig. Jag visste inte då att hon var min egen halvsystem.

Guinevere Blev det något barn?

Arthur Jag vet inte. Hur så?

Guinevere Somliga påstår att Sir Mordred är din son.

Arthur Det kan aldrig bevisas. Morgan hade många älskare efter mig, men det är möjligt att Mordred är min son. Det kan inte uteslutas. Men Mordred har aldrig själv hävdats en sådan rätt, och jag har aldrig med ett ord uppmuntrat en sådan tanke hos honom. Jag har även förbjudit Morgan le Fay att göra det, och jag vet att hon inte har gjort det. Mordred vet själv inte vem hans far är.

Guinevere Varför gjorde du honom till riddare?

Arthur Han var tapper och sanningskär. Det räckte.

Guinevere Det var inte för Morgan le Fays skull?

Arthur Hon är min halvsystem.

Guinevere Älskar du henne fortfarande?

Arthur Guinevere!

Guinevere Ditt misstag var att gifta dig med mig fastän du älskade Morgan. Hon har hatat mig från början av ren avundsjuka, och det är hon som genom sin son styr hela komplotten mot mig och mot kristendomen.

Arthur Guinevere!

Guinevere Erkänn! Du gifte dig med mig bara för att förena kristendomen med din stat! Det var aldrig av kärlek! Inte ens med Lancelots hjälp kunde du göra barn med mig! Det var tecknet på att allt var fel från början!

Arthur (besinnande) Det är riktigt, att utan dig som drottning hade Britannien förblivit ett keltiskt, inskränkt och övervägande hedniskt rike.....

Guinevere I din naivitet trodde du att din makt kunde förenas och förstärkas med kristendomen. Men kristendomen är inte sådan! Den är emot all världslig makt! Du har bedragit dig själv, kung Arthur!

Arthur Jag älskade dig, Guinevere, men jag ville dig aldrig något ont. Därför lät jag dig behålla din mödom....

Guinevere Du är för snäll, kung Arthur! Du är för enfaldigt, obotligt, godtroget snäll och god, din stackars omöjliga narr! (*går rasande ut genom den andra dörren efter att ha svept om sig den lättaste morgonrock. Arthur blir ensam kvar och begraver huvudet i händerna.*)

Scen 3. Ute på en ödslig hed. Skymning och facklor.

(Stor församling av svartkåpklädda män. Längst fram Morgan le Fay vid en sorts altare, i längre utslaget hår än någonsin, i vidare ärmar än någonsin.)

Morgan Detta är den svarta månens natt, då månprästinna har kallat er alla till sin heliga gudstjänst. Men från och med nu skall våra riter få en annan inriktning. För många år sedan inleddes framgångsrikt vårt motstånd mot kristendomen, dess religiösa monopol, dess översittarfasoner, dess rofferi och hyckleri, dess dubbelmoral och övertro. Vi håller oss konsekvent till naturen och det sunda förnuftet som de enda två sanna manifestationerna av allas evige och ende Gud. Som tecken på vårt motstånd mot kristendomen har jag hit låtit frambära ett kors, som vi skall sätta upp på vårt altare – så här!

(*Ett stort kors bärs fram, och Morgan placerar det med några kåpors hjälp upp och ned på altaret.*)

spridda röster Krucifixet upp och ner! Ja, det passar sig! Borde vi inte ha en åsna eller en djävul eller en get på korset också? Varför inte en djävulsbock? Föreslå det för Morgan le Fay, vår heliga översteprästinna! Stifta lagar för oss, Morgan le Fay! Du är vårt brödraskaps suveräna stormästare!

Morgan Jag är er heliga månprästinna, enligt den gamla keltiska traditionen. Våra lagar är enkla och naturliga. Vårda naturen. Skona allt liv. Vårda de dödas minnen. Skona andarna som sover. Harmoni med naturen och med andarnas rike är det enda som kan skänka mänskligheten fred.

flera röster Kärleksbudet, Morgan! Glöm inte kärleksbudet!

Morgan Ni känner mitt kärleksbud.

flera Låt oss höra det! Låt oss höra det!

Morgan Säg det, Lionel.

tjänaren (före detta Sir Lionel) Fri kärlek – fria droger!

alla (entusiastiskt) Fri kärlek – fria droger! Fri kärlek – fria droger!

Morgan (ropar och breder ut armarna) Håll, mina vänner! Detta är en helig natt, den svarta månens förtätade natt, då månadens cykel börjar på nytt från ingenting. Vi har ett stort värv framför oss – att fullständigt sopa rent Britannien från allt kristet inflytande från utlandet. Aldrig mer skall Britannien behärskas och styras av Rom! Vi gjorde oss inte av med de romerska soldaterna för att kristna munkar och nunnor

skulle komma hit i stället och tvångskristna oss och förslava oss under deras inskränkta ordning. Nej, vi skall alltid vara fria! Må naturen och förnuftet nu och för alltid regera Britannien och hela världen, och Gud bevare oss för alla skenheliga bedrägerier!

flera Förkunna oss statuterna! Förkunna oss statuterna!

Morgan (läser högt) En medlem av vårt keltiska förbund känns igen på att han utplånar sig själv och bär den svarta kåpan vid alla sammankomster som ett tecken på ödmjukhet inför naturen och Gud. Både kvinnor och män bäre sitt hår utslaget och så långt som möjligt som tecken på frihet och fruktsamhet. En medlem av vårt förbund utmärker sig genom trohet mot konungen, kung Arthur så länge han lever, och därefter kung Mordred, som den av kung Arthurs riddare som vågat ta upp kampen mot den kristna korrruptionen. Det enda vi have till övers för Rom och dess maktgalna kyrka vare förakt. Må vi hellre föredra deras fiende Satan än deras skenheliga förtryck, och må vi hellre välja dödens frihet än slaveri under deras dogmer.

flera Leve vår drottning Morgan le Fay! Fri kärlek – fria droger!

Morgan Nej, jag blir aldrig drottning. Jag är bara er heliga månprästinna, er mänskliga beskyddare av allt liv i naturen, som månen väcker till liv och får att blomstra och växa genom att reglera världens livgivande vatten.

(böjer sig djupt i ödmjukhet framför altaret. Svagt börjar nymånen framträda ovanför som den tunnaste skära.)

Morgan (triumferande, sträcker ut armarna) Nymånen är pånyttfödd!

alla (faller ner på knä i synnerlig vördnad) Nymånen är pånyttfödd!

(Ett stort mummel av böner och besvärjelser vidtar.)

Morgan (triumferande) Månen, liksom livet, slocknar och dör aldrig utan att födas på nytt!

alla (svarar) Månen, liksom livet, slocknar och dör aldrig utan att födas på nytt!

(Mumlet av böner och besvärjelserna tilltar.)

(Morgan leder bönen med att ömsom sträcka ut armarna mot månen och tillbaka, som för att dra till sig månens första strålar, som i en magisk balett, som suggestivt kan improviseras, tills ridån går för.)

Akt V scen 1. Slaget vid Barham Down.

Arthur (ensam) Jag ville aldrig detta slag, jag ville aldrig detta krig! Jag sökte i det längsta desperat avvärja det, undvika det och slippa det, men bristen på distans hos alla parter tvingade ändå fram denna ondaste tänkbara tragedi. Mitt hjärta slits i bitar med min själ, och aldrig ens i evigheters evighet kan detta sår bli helat eller min själ återfå sin form, sig själv. Allt är förlorat, och det finns ej någon väg tillbaka till det ljus som ännu var igår. Hör börjar nu den onda mörka nya tidens svarta våldtagna barbariska ihjältorterade förstörda värld. Det fanns ett sista hopp förrän bataljen inleddes idag. Dagordern var, att ingen fick inleda striden förrän någon höjde stridens svärd från det motsatta lägret. Samma order gav Sir Mordred strängt till sina män. Vad hände då? Jo, en soldat blev överraskad av en orm och höjde då sitt svärd blott för att slå ihjäl den. Detta missuppfattades från båda sidor som ett stridigt initiativ, och båda härarna angrep varandra samtidigt. Det var det sista olycksaliga inseglet på Britanniens tragedi. Här slaktar nu Britanniens härligaste riddare varandra, och det blir väl ingen kvar till slut, så som det nu ser ut. Men vem är det som kommer här? Vem är du, främling? Tala eller dö! *(höjer svärdet)*

Morgan (inträder i kåpa oigenkännlig, kastar av sig huvan när hon kommer inför Arthur) Stick ditt svärd i skidan, Arthur. Det är bara jag, din syster. Hur kunde denna mansslakt äga rum?

Arthur En olyckshändelse, en hopplös olyckshändelse. Ej någon ville det.

Morgan Kan du då ej avblåsa striden?

Arthur Tror du ej jag har försökt?

Morgan Din fiende leds av Sir Mordred, som slåss i ditt namn för dig.

Arthur Och varför har han då begynt det här inbördeskriget?

Morgan För att krossa korruptionens makt i kristendomens usla kyrka.

Arthur Vi kan ej bekämpa kristendomen, Morgan. Den är dömd att segra. Tror du inte att jag hade motarbetat den om det fanns någon skymt till möjlighet att lyckas slippa den? Tror du att jag gav efter för den genom kapitulation? Tror du att jag tog Guinevere till drottning av en annan orsak än att därmed vinna över kristendomen för vår sak, som tjänare till oss och ej som herre?

Morgan Arthur, i din godhet har du kompromissat bort ditt rike. Du var för snäll. Det var ditt enda fel. Du kunde aldrig genomskåda kristendomens fanatism och makttörst.

Arthur Nej. Jag trodde bara väl om alla människor, tills din son Mordred gjorde uppror.

Morgan Arthur, Mordred är din son.

Arthur Vad säger du?

Morgan Han är din ende son, din ende bröstarvinge.

Arthur Är du säker?

Morgan Arthur, jag har aldrig älskat någon utom dig. Jo, jag är säker.

Arthur Är jag då blindast, dummast och mest vilseförd i hela landet? Jag tog alltid det för givet, att det att jag var Sir Mordreds fader var en ytterst liten möjlighet, så som du alltid skyltat med din promiskuitet.

Morgan Det skenet fanns blott för att skydda genom att bedraga. Ingen kom så nära mig som du.

Arthur Så jag skall möta här i denna strid min egen son? Så grymt får inget öde, ingen gudom vara!

Morgan Du kan skona honom om du vinner slaget.

Arthur Oddsen är för jämna. Vet han om då att jag är hans fader?

Morgan Nej. På din uttryckliga befallning fick jag aldrig uppmuntra min son till sådana idéer.

Arthur Och du lydde mig, fastän du visste att han var min son?

Morgan Lydnad är en form av kärlek.

Arthur Stackars syster, varför fick jag inte veta detta tidigare?

Morgan Ingenting är någonsin för sent.

Arthur Jo, Morgan, detta kan tyvärr just vara någonting som är för sent.

Morgan Var är Sir Lancelot? Jag ser ej honom hos de dina.

Arthur Galen och förryckt, förrymd från all vår mänskliga gemenskap, efter sitt förräderi mot mig med Guinevere lär han ha flytt till skogs och ut på hedarna och levat som ett djur, tills munkar vänligen tog hand om honom. Han lär vara en from eremit numera.

Morgan Och din drottning Guinevere?

Arthur Den pinsamma skandalen gick det stackars flickebarnet så fatalt till sinnes att hon storknade i skuldkänslor och drog sig även hon tillbaka till ett kloster.

Morgan Är det då den underbara Arthursagens vemodiga slut: att alla hjältarna inspärar sig på kloster som eunucker och sterila nunnor?

Arthur Om de icke dör i strid som här. Gawaine for fram mot din sons vänner som en rasande Akhilles på vild jakt på sina bröders mördare men fann blott sår och undergång som bot för all sin vilda djärvhet. Men vad vet du om Sir Tristan?

Morgan Det var mitt fel alltihop. Sir Tristan kom till mig å konung Markes vägnar för att få ett säkert kärlekselixir, då Marke ej var ung men osäker på irländskan Isoldes attityd. Jag varnade Sir Tristan för eventuella följder av att elixiret

kunde missbrukas. Och tydligen var det just vad som hände. Måhända trodde någon det var gift och gav det till Sir Tristan för att expediera honom, men Sir Tristan blev i stället offer för en tragisk kärlek till Isolde, som hon delade. De dog tillsammans.

Arthur Jag hörde om hur de bedrog kung Marke, hur de landsförvisades och drevs i kloster, men ej om hur de fann döden.

Morgan Tristan kallade på henne när han visste att han skulle dö. Hon mottog kallelsen och reste genast ner till kontinenten till hans läger, men hon kom då fram för sent. Då dog hon själv men på ett egendomligt sätt. Hon lämnade sin kropp helt frivilligt för att få dela tillvaron med Tristans ande.

Arthur Hur gick detta till? Begick hon självmord?

Morgan Nej. Hon gick till vila, och hon vaknade ej mer ur sömnen. Inget kunde väcka henne. Kroppen hade övergivits av Isoldes själ. Hon sov och kunde inte väckas eller matas eller hjälpas, och till slut så upphörde den slumrande att andas. Kroppen dog av brist på själen, som i förväg hade lämnat kroppen av sin egen viljekraft.

Arthur En tragedi av alltför många. Morgan, hjälp mig härifrån. Jag vill ej möta vår son Mordred på ett blodigt slagfält. Må han segra och bli konung, om han gitter när Britanniens ädlingar är alla döda.

Morgan Överger du riket?

Arthur Ja, jag smiter ut bakvägen. Jag vill icke synas mera. För mig hem till Avalon.

Morgan Du bär de kungliga insignierna. Ditt svärd Excalibur, som du drog upp ur stenen, gav dig med dess skida oantastlighet och osårbarhet.

Arthur De behövs ej längre. Se! (*tar av sig skidan med svärdet.*) Jag kastar dem i floden! (*gör så*) Trams och fåfänga är allt vad dessa kungliga legender är. Du var den enda som stod kvar som vän när alla andra föll. Låt mig få åldras i ditt systerliga sällskap.

Morgan Och din son, vår Mordred?

Arthur Låt honom ej någonsin få veta att jag var hans fader. Fick han veta det, med kunskapen om alla olyckor som han har satt i gång, så är jag rädd att han ej skulle klara det. Även Mordred har ett hjärta som kan krossas.

Morgan Låt oss gå då, Arthur, hem till Avalon och ut ur denna saga som är verkligheten.

Arthur Stöd mig, syster, tills jag dör, ty du är allt som återstår för mig av hela härligheten som var drömmen om ett idealiskt rike som politisk verklighet vars namn var Camelot.

Morgan Du genomförde det i verkligheten, och du visade att det var möjligt. Allt var inte bara fåfänga, kung Arthur. Fåfängan var bara allt det som du nu klätt av dig för att en dag återkomma till ditt skapande av idealet när vår värld och människan är mera mogna.

Arthur Tack, min syster, för att du är klok. Det fanns ej många kloka människor i världen.

Morgan Nej, men klokheten är sådan, att om det blott finns ett litet antal lyckliga och få, minst två, så räcker därmed egendomligt nog klokheten ändå till.

Arthur Det vare nog. Så låt oss gå.

(De lämnar scenen diskret medan krigsbraket fortfar att dåna i bakgrunden.)

Scen 2. En annan del av slagfältet.

(Sir Mordred uppträder, blodig, smutsig och trasig men alltjämt kamplysten)

Mordred Hur kunde detta ske? Hur kunde kung Arthur ta parti för de kristna mot sitt eget ursprung? Var är du, kung Arthur? Har du sprungit och gömt dig? Hela dagen har jag sökt dig bland de fördömda kristna fanatikerna för att övertala dig att komma till rätta och bringa dig tillbaka till dina sinnen, men du tycks ha försvunnit. Alla är de döda. Vi har dödat alla de kristna, och de kristna har dödat nästan varenda

framstående riddare av dem som fanns kvar som stred för den gamla rätta saken. Men nej, där finns ännu några kvar. Och där ser jag den främste vettvilligen av dem alla, förföraren av hela England, den vanvettige kristne riddaren som förstörde hela världsordningen! Lancelot, kom fram ur dimmorna och strid som en man öga mot öga med den siste försvararen av kung Arthurs livsverk! (*angriper Lancelot*)

Lancelot Mordred, äntligen möter jag den huvudansvarige för hela denna vanvettstragedi!

(*De slåss ursinnigt.*)

Mordred Ska du säga! Vem var det kanske som förrådde kungen och förförde drottningen?

Lancelot Vem var det som störtade landet i inbördeskrig?

Mordred Det var du!

Lancelot Nej, det var du!

Mordred Hela världen anklagar dig!

Lancelot Nej, den anklagar dig!

Mordred Det är jag som slåss för kungen!

Lancelot Nej, det är jag som slåss för kungen och drottningen! Kungen svek aldrig drottningen! Endast du gjorde det och förrådde henne i ditt meningslösa hat mot kristendomen, kärlekens religion!

Mordred Din förbannade fanatiker, det är dags att göra upp om saken!

Lancelot Hela historien kommer att fördöma dig för evigt, Mordred, för din intolerans! Kungen var först och främst en toleransens förespråkare, och det är hans livsverk som du har förstört!

Mordred Nej, det var de kristna som förstörde det genom att påtvinga oss en ny religion fastän vår gamla var mycket bättre! Och du, din narr, gjorde dig till den absurda lärans fåfängaste försvarare!

Lancelot Er gamla religion var en satanistisk sekt som ägnade sig åt människooffer!

Mordred Och du gick på de kristnas illvilliga förtal och amsagor om den utan att bry dig om att ta reda på sanningen!

Lancelot Alla vet att din mor var hela Britanniens ledande hora!

Mordred Men hon var den enda som förblev kung Arthur trogen! Och din mor var hennes egen syster! Du är vår gamla läras största förrädare!

Lancelot Vad säger du?

Mordred Din mor var vår översteprästinna Vivianne, syster till Arthurs och Morgan la Fays moder Igraine! Genom att förråda kung Arthurs livsverk har du förrått och mördat allt vad din egen moder levde för!

Lancelot Är vi då kusiner, Mordred?

Mordred Jag är ditt kusinbarn! Har du inte fattat det förrän nu?

Lancelot Var Vivianne min moder?

Mordred Vem trodde du att var din moder? Trodde du att du var född utan moder, din narr?

Lancelot Jag fick aldrig veta vem min moder var. Jag blev kallad till Vivianne, men jag fick aldrig besöka henne om jag inte lade av mig kristendomen. Min far uppfostrade mig till kristen och ville aldrig tala om min moder.

Mordred Lancelot, hur släkt vi än är så är du ändå skyldig till att ha störtat kung Arthurs rike i olycka genom att bakom hans rygg lägga hans drottning, och hon var medskyldig! Du är skyldig till landsförräderi, och i kung Arthurs namn är det min plikt att verkställa din dödsdom!

Lancelot Du är precis lika skyldig, Mordred, om inte mera, ty det var din illvilja enbart som startade inbördeskriget!

Mordred Så låt oss äntligen göra upp om saken! Må den mest skyldige stupa! Och om det blir jag, så må jag bli den främste martyren av alla för kung Arthurs ideal!

Lancelot (*olycklig*) Mordred, Mordred!

(*De slåss mera ursinnigt än någonsin. Mordred stupar för Lancelot.*)

Mordred (*faller*) Så det blev jag som blev martyren. Du lever vidare, Lancelot, med hela ditt fördömda kristna självbedrägeri.

Lancelot Jag beklagar dig, Mordred. Men vem var du egentligen? Varför blev du den främste av alla fanatiker?

Mordred Min mor skymfades endast av de kristna. Hur kunde jag då bli annat än alla kristnas främste hatare?

Lancelot Om din mor endast skymfades av kristna var kanske din far en kristen.

Mordred Nej, han var ingen kristen. Men han var den som minst av alla gjorde motstånd mot kristendomen.

Lancelot Vet du då vem din far var?

Mordred Det har jag alltid vetat.

Lancelot Vem var det? Var det Percival?

Mordred Nej, Lancelot. Det var den vi alla höll kärast av alla.

Lancelot (*bävar*) Plötsligt känner jag igen en blick som jag endast sett i en annan människas ögon förut. Säg inte, Mordred, att du var son till självaste....

Mordred Kung Arthur. Jo, Lancelot, jag var hans ende son.

Lancelot Det får inte vara sant!

Mordred Lancelot, det fick inte vara sant hur sant det än var. Både min far och min mor visste om det, men de dolde det avsiktligt för mig. Men min mor kunde inte ha älskat någon annan än kung Arthur innan jag föddes.

Lancelot Hur fick du det bekräftat?

Mordred Min mor talade i sömnen. Hon kunde ibland mumla om och om igen, när hon sov oroligt på nätterna: "Arthur, Arthur, Mordred får aldrig veta att du är hans son. Vår kärleks sorgbarn får aldrig veta att han är det, lika litet som vi visste själva vem vi älskade i den andra.... Därför var vår kärlek helig och vår son desto heligare, men bara så länge han aldrig får veta om det...." Hennes hemlighet var så djup att hon hellre hade dött än avslöjat det för mig. Jag respekterade henne för det och respekterade hennes och kung Arthurs hemlighet så länge jag levde. Nu dör jag för att ha givit mitt liv för dem båda och respekterat deras hemlighet till döds. De visste inte själva vem den andra var när de älskade varandra enligt vår religions urgamla kärleksinviignings mysterium. Ni kristna må fördöma oss för våra hedniska riter, men det fanns aldrig en kärlek mera innerlig och äkta än deras, då de höll den hemlig till och med för deras ende son.

Lancelot Mordred, i ett sådant ögonblick får du inte dö!

Mordred Det är min glädje, Sir Lancelot, att i ett sådant ögonblick få dö för en kristen mördares hand. (*ler*)

Lancelot Din tragedi är ett evigt hån mot kristenhetens hela framtid!

Mordred Och ett medvetet sådant. Lev med det om du kan, Sir Lancelot. (*dör*)

Lancelot Nej! Arthur, har jag då dödat din egen ende son? Vad är detta för en ödets grymhet utan like? Ta tillbaka din förbannelse av din egen kristendom, Gud! Är jag då min egen konungs livsverks mördare? Och jag är dömd därför till livet! Det kunde under omständigheterna inte finnas ett värre straff! Arthur, var är du? Har du själv övergivit den värld du gav oss till evig glädje, som vi själva på detta sätt har förstört i vår mänskliga dårskap? Jag känner mig som Arthurs egen mördare. Vad kan då mera återstå för mig i livet än det yttersta vanvettets eviga grämlse? Fly, Lancelot, vart som helst men bort från verkligheten, som du själv har gjort till det yttersta nederlaget, det yttersta fiaskot och den yttersta outhärdligheten! (*kastar sitt svärd och flyr*)

Scen 3. Ett kloster.

Igraine (som nunna) Lady Guinevere, ni borde inte komma hit.

Guinevere Jag har ingen annanstans att ta vägen.

Igraine Ni passar inte som nunna. Ni är alltfjämt för ung och vacker.

Guinevere Moder, jag är kristen, fastän jag varit gift med kung Arthur.

Igraine Det vet jag att du är. Det ändrar inte på det faktum att du är för ung och vacker för att gå i kloster. Du tillhör fortfarande livet och bör ägna dig däråt.

Guinevere Jag har kommit hit till Glastonbury för att sona mina brott och försöka kurerat mitt dåliga samvete med att ägna mig åt bön, meditation och askes.

Igraine Inbördeskriget var inte ditt fel.

Guinevere Varför känner jag mig då skyldig till det?

Igraine För att du är kvinna. Vi känner alla ansvar för våra män och vad de gör.

Guinevere Jag bedrog min konung och man med riddar Lancelot, vilket utlöste inbördeskriget.

Igraine Nej, min dotter, det var Morgan le Fays son som avsiktligt frambesvärjde inbördeskriget utan att själv veta varför han gjorde det.

Guinevere Ni låter som om ni visste varför.

Igraine Jag vet att Mordred var barnet till Morgan le Fay och konung Arthur.

Guinevere Alltså var det sant!

Igraine Men det var inte incest.

Guinevere Vad var det om inte incest?

Igraine Varken Morgan eller Arthur visste om att de var syskon när de älskade varandra. De var båda oskulder, och de förblev varandra trogna, ända tills Arthur gifte sig med dig.

Guinevere Låt då Morgan le Fay aldrig sin son veta att han var Arthurs ende son?

Igraine Nej, det lät hon honom aldrig veta, ty det visste ju inte hans moder när hon födde honom.

Guinevere Vad är det för ett gåtfullt ödets spel som gjort våra liv till sådana härvor av olyckor? Arthur älskade sin halvsyster mera innerligt än mig, och jag kunde bara älska min Arthur när jag bedrog honom. Varför måste kärleken alltid vara pervers?

Igraine Det är typiskt en sådan fråga man bara kan ställa Gud och vara säker på att aldrig någonsin få svar.

Guinevere Allt sådant tycks ha drabbat mig i mitt liv som jag genom kristendomen från början tagit avstånd från.

Igraine Inte ens kristendomen kan sätta sig över naturen, ödet eller försynen. Allra minst kan man det som människa med kristendomen som medel, om man försöker.

Guinevere Mordred stupade i slaget mot Lancelot, men Arthur försvann. Man sade mig att han återgått till Avalon.

Igraine Ja, min dotter förde sin bror hem till Avalon. Nu behöver de aldrig skiljas mera som syskon.

Guinevere Alla Arthurs riddare stupade eller försvann. Men alla undrar vart Lancelot tog vägen efter att ha vägrat acceptera äran som det sista slagets segrare.

Igraine Det var mest därför jag sade att du inte borde ha kommit hit.

Guinevere Är han här?

Igraine Ja, Guinevere, han är här.

(En dörr öppnas, och Lancelot visar sig och stiger in, åldrad men lika vacker fortfarande men mera sorgsen.)

Lancelot (sträcker ut armarna mot Guinevere) Guinevere, lika vacker än.

Guinevere Jag trodde du var död.

Lancelot Det var jag också, och det frivilligt, tills jag hörde att du kommit hit.

Guinevere Jag trodde aldrig jag skulle få se dig igen.

Igraine Jag lämnar er två ensamma. Ni har säkert mycket att tala om. (*drar sig tillbaka*)

Lancelot Har du kommit för att stanna?

Guinevere Jag vet inte om jag kan stanna när du är här. Lady Igraine hade rätt. Jag borde inte ha kommit hit.

Lancelot Men nu har du kommit.

Guinevere Lancelot, hela världen anklagar oss för Camelots fall.

Lancelot Hela världen kommer att frikänna oss när den får veta sanningen. Allt var Mordreds verk, och han är död.

Guinevere Han var son till kung Arthur och Arthurs ende rättmätige arvtagare. Som sådan var du skyldig honom trohet. Men du dödade honom.

Lancelot Jag visste inte själv vem han var, och han stupade i ett fältslag som en man. Hade inte jag dödat honom hade någon annan gjort det.

Guinevere Men Arthurs rike har fallit, och vi kan aldrig återskapa det.

Lancelot Också där tror jag du har fel. Det var en så underbar skapelse, att jag tror att man alltid kommer att försöka återskapa det.

Guinevere (omfamnar honom) Likväl hade Camelot aldrig fallit om inte vi hade älskat varandra bakom Arthurs rygg.

Lancelot (kramar henne tillbaka) Också det kan man diskutera. Vad som har hänt har hänt, och vi har återfunnit varandra.

Guinevere (drar sig något tillbaka) I ett kloster. Varför kom du hit?

Lancelot För att dra mig tillbaka och söka försoning för allt vad jag gjorde som gick fel.

Guinevere Det var även min avsikt med att komma hit. Lancelot, vi kan aldrig mera älska varandra, ty vår kärlek var brottslig så som den utvecklade sig, och därför måste vi ägna oss åt att sona den.

Lancelot Ingen kärlek är någonsin brottslig, och hur mycket man än sonar den kan man aldrig bli av med den.

Guinevere Åtrår du mig fortfarande?

Lancelot Mer än någonsin.

Guinevere Då får du lida som Tristan, ty jag har blivit kall genom min egen förskyllan.

Lancelot Du äger fortfarande att befälla mig. Om du vill att jag lämnar det kloster du har valt lyder jag dig.

Guinevere Nej, vi kan trots allt fortsätta tillsammans, men bara under kristendomens insegel och lagar. Vi kan fortsätta som syskon, som en helig broder med en helig syster, och även om vi aldrig mer kan älska tillsammans så kan vi be tillsammans.

Lancelot Ja, syster. Vi kan trots allt förenas i bönen.

Guinevere (faller ner på knä i bön med blicken höjd mot kapellets altare) Jag gjorde mycket ont åt Morgan le Fay och de gammaltroende i landet, som hellre dyrkade Gud genom naturen än genom kyrkan.

Lancelot Hon tog sin hämnd och förförde hela landet bort från dig och tillbaka till barbariet.

Guinevere Vi var båda kristna och dömde henne partiskt. Jag tror hon var oskyldig.

Lancelot Hon blev aldrig straffad, alltså aldrig dömd.

Guinevere Kyrkan dömde henne genom våra fördomar.

Lancelot (knäböjer bredvid henne) Ändå tror jag hon klarade sig bättre än vi.

Guinevere Det förtjänade hon i så fall.

Lancelot Hon fick kung Arthur till slut. Vi förlorade honom.

Guinevere Och vi förlorade Camelot med honom. Tror du han kan återvinna det?

Lancelot Knappast i detta livet.

Guinevere Vad menar du?

Lancelot Enligt de gammaltroende är detta livet ej den enda chansen. Man kan återfödas till nya chanser. Vad man förlorar i detta liv kan man vinna i ett annat. Kristendomen accepterar bara ett människoliv, en möjlighet till salighet genom kyrkan, en enda chans, som, om man missar den, dömer en för evigt till helvetet. Det var kanske kyrkans stora misstag att på det sättet begränsa människans möjligheter. Morgan och Arthur ville hålla alla möjligheter öppna för människorna.

Guinevere Menar du att hedendomen var bättre än kyrkan?

Lancelot Åtminstone friare. Vi borde ha lärt oss av den i stället för att utrota den. Nu när den är utrotad är det för sent att ta till vara vad som var gott med den.

Guinevere Du talar som Arthur.

Lancelot Jag var hans kusin, Guinevere. Min moder var Igraines syster.

Guinevere Vilken av dem?

Lancelot Vivianne.

Guinevere Själveste översteprästinna, ledaren för allt keltiskt motstånd mot kristendomen?

Lancelot Ja.

Guinevere Hur blev du då kristen?

Lancelot Min far krävde att jag skulle vara med honom i Frankrike. När han stupade blev jag kvar där. Min mor lyckades aldrig få mig tillbaka. Det var hennes största sorg i livet, och jag fick aldrig se henne levande igen.

Guinevere Jag beklagar, Lancelot.

Lancelot När jag kom tillbaka var Arthur redan gift med dig, och i stället för att uppsöka min moder fastnade jag i ert hov. Jag uppsköt alltid mitt besök hos henne, hon bodde ju långt borta i Avalon och kom aldrig till hovet då hon avskydde kristendomen så hjärtligt. Men jag fick ett bud av henne en gång. Hon lät hälsa, att om jag ville hälsa på henne måste jag vara beredd att lämna av mig kristendomen på vägen. Jag tolkade hennes bud som så att jag måste avstå från kristendomen helt. Det kunde jag inte göra, då du behövde mig, din främste riddare, som kristen. Så bedrog oss kristendomen, Guinevere. Den kostade oss all vår helighet.

Guinevere Så blev du då hedning till slut.

Lancelot Ja, Guinevere. Till slut måste jag ge Morgan le Fay och kung Arthur rätt med deras stackars son och dig orätt. Men du var oskyldig utom till ditt eget självbedrägeri.

Guinevere Och till min kärlek till dig.

Lancelot Den kan ingen mänsklig människa döma dig för. Kärleken följer alltid sina egna lagar som står över alla andra lagar. Vår brottsliga kärlek, Guinevere, räddar vår evighet fastän den var fördömd då den kostade oss och mänskligheten Camelot.

Guinevere Vi var kanske värre satanister än Morgan le Fay.

Lancelot Vi gjorde mera orätt och mera skada. Men mest skada gjorde kristendomen, som stämplade all opposition med Satans namn, en gammal hednisk avgud, som den brännmärkte allt med som den fruktade och mest av allt all högre och äldre visdom än kristendomens.

Guinevere Ack, jag har mycket att sona.

Lancelot Ja, det har vi båda, Guinevere. Framför allt vår dårskap.

Guinevere Förlåt oss, Arthur och Morgan.

Lancelot De förlåter oss utan vidare i sin vidsynthet. Problemet är att vi inte kan förlåta oss själva.

Guinevere Vi får göra ett nytt och bättre försök i ett annat liv.

Lancelot Tror du på det?

Guinevere Lancelot, sent omsider inser jag att min enda chans är att ta den chansen även om det innebär att jag liksom du avfaller från kristendomen och blir hedning.

Lancelot Låt oss gottgöra våra brott mot Avalon med att försöka finna vad vi utslöt oss själva ifrån.

Guinevere Det blir en evigare jakt än sökandet efter Graal.
Lancelot Men heligare.
Guinevere Det är vår chans. Låt oss ta den.
Lancelot Ja, Guinevere. Det är vår bön som räddar oss.
(De ber i stillhet tillsammans.)

Slut.

5-13.8.1996, Virhamn,
samt 6-12.1.2005, Göteborg.